

ODKAZ POPELA

MATTHEW
WARD

HOST

ODKAZ
POPELA

MATTHEW
WARD

Přeložila
Daniela Orlando

ODKAZ POPELA

MATTHEW
WARD

Brno 2021

Legacy of Ash

Copyright © Matthew Ward 2019

First published in the United Kingdom in the English language
in 2019 by Orbit, an imprint of Little,

Brown Book Group, London

Cover design by Charlotte Stroomer LBBG

Cover illustration by Larry Rostant

Map © Viv Mullett, The Flying Fish Studios

(based on an original illustration by Matthew Ward)

Translation © Daniela Orlando, 2021

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1004-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1005-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1006-1 (MobiPocket)

Lise, jejíž světlo neslábne

Trezie

Mar Karakeld

Severni Stréz

Torgovald

Novgor

Ardovo

Torianské planiny

Tarvalion

Rakan

Sáha

KLATOBOR

Kinholt

TREZIJSKÁ
REPUBLIKA

Kalaster

Achrad
Eskagard

Tregard

Tregga

Margard

Proklete mesto
Marchajn
(udajne)

Endalie

Zanja

Skalnice

Eskavord

Seren
(rozvaliny)

Sedý Hrbet

Ardva

Voldmarrska
Stréz

Valna

Kreska

Issamar

Elsbarg

Indrig

TRÁKIE

CHADÁRSKA RÍŠE

ZAPADNI OCEAN

Kasred Mar

Vnejsi ostrovy

Slann

Slann

Slann

PŘED PATNÁCTI LETY LUMENDAS, 1. DEN JASENU

Ze tmy vyšlehně fénix.
Maják porobených,
pohřební hranice jejich věznitelů.
z kázání Konora Belenza

Nad vojenskou silnicí kvílel vítr. Za ním se hnal ledový déšť.

Katja se tiskla ke koňské šíji. Od jízdy tryskem byla celá rozlámaná a už zase ji pálilo v boku. Promočené otěže ji řezaly do dlaní. Vytěsnila bolest. Neposlouchala pronikavé krákání krkavců ani zlověstné hromobití. Vnímala jen silnici, temný obrys eskavordských hradeb a zlost. Zlost na státní radu, protože ji přinutila jednat ukvapeně. Na sebe samu, protože si myslela, že má vůbec nějakou šanci.

Šedivé nebe rozčíslně blesk. Katja se ohlédla za sebe. Ta tmavá postava byl Džosiri a jeho kůň se usilovně snažil držet krok s jejím. Břímě bylo díky tomu lehčí. Po pádu korouhve s fénixem toho tolik ztratila. Ale syna neztratí.

Ani dceru.

Strážní u eskavordské brány se bez varování rozprchlí. Poznali ji, nebo prostě utíkali před obnaženou ocelí v Katjině ruce? To nebylo důležité. Cesta byla volná.

Promoklí muži a ženy ve stínu domů s přečnávajícími patry nakládali skrovný majetek na vůz a dvoukolák. Děti nechápavě plakaly. Ve strouze se psi tahali o zbytky. Samozřejmě že do

Eskavordu už se to doneslo. Zlé zprávy se vždycky šíří rychleji než dobré.

Tos zavinila ty.

Katja umlčela svědomí a vrátila se do spleti uliček Příhradbí.

Kůň sirazil cestu davem. Hrozba meče udržovala zoufalce v patřičných mezích. Včera by se Katja cítila za eskavordskými hradbami bezpečně. Dnes byla zbožím směnitelným za přežití, kdyby někomu bystřejšímu došlo, jakou trofej má na dosah ruky.

Takového důvtipu se však v Eskavordu naštěstí nedostávalo. Buď, nebo v ní nikdo nepoznal Trelanovnu, vévodkyni vdovu. Předpovězenou Fénixku.

Ne, to ne. Z tohoto sebeklamu už se Katja vyléčila. Stálo to příliš mnoho životů, ale vyléčila se z něj. Nebyla fénixem, jehož oheň očistí Jižsko. Věřila tomu – Lumestro, jak ta tomu věřila –, ale víra sama o sobě nezmění svět. To dokážou jen činy a její činy na to nestačily.

To už byla vidět chalupa. Domovní štít osvětlovaly lucerny z křemenného skla. Elda dodržela slovo. Přátelé si zachovávají věrnost i na konci světa.

Katja sklouzla ze sedla a ztěžka přistála na dlažebních kostkách. Zpřetrhané články kroužkové zbroje se jí zarývaly do zakráceného masa.

„Máti?“

Džosiri zastavil koně ve spršce vody. Kápi měl shrnutou a světlé vlasy přilepené k hlavě.

Zavrtěla hlavou, posunkem odrazila další otázku. „To nic není. Zůstaň tady. Hned jsem zpátky.“

Přikývl. Obavy přetrvávaly, ale věděl, že nemá smysl protestovat. Vyrostl z něj spolehlivý mladík. Poslušný. Věrný. Katju mrzelo, že ho takhle nevidí otec. Byli si v leccěms podobní. Z Džosiriho bude dobrý vévoda, pokud se dožije sedmnácti let.

Zasunula meč do pochvy a nakráčela k domovním dveřím. Krov se zachvěl pod úderem pěsti ve válečnické rukavici. „Eldo? Eldo! To jsem já.“

Klíč se otočil. Dveře se otevřely. Na prahu stála Elda Savka s tváří protaženou úlevou. „Má paní. Když přijel jezdec ze Zanjí, bála jsem se nejhoršího.“

„Vojsko je rozprášené.“

Elda zbledla. „Lumestra nás chraň.“

„Rada proti nám nasadila všechny kapituly.“

„Myslela jsem, že velmistři řádů se zavázali nikomu nestrá-
nit.“

„Rytířská přísaha už není, co bývala, a státní rada umí být
velmi přesvědčivá.“ Katja zavřela oči, pohroužená do čerstvých
vzpomínek na chvění země a halas trubek. A ze všeho nejvíc
křik. „Jeden útok a byli jsme ztraceni.“

„Co Džosiri? Tajmor?“

„Džosiri přijel se mnou. Mého bratra zajali. Možná už je mrtvý.“
Tak či onak mu nebylo pomoci. „Je tu Kalenna?“

„Ano, a připravená na cestu. Věděla jsem, že přijedeš.“

„Neměla jsem na vybranou. Rada..“

Katja umlkla, protože nahoře na schodišti se objevila dívka
s podezřívavě blýskajícíma safírovýma očima. Sotva šestiletá,
a už uměla poznat, že něco není v pořádku. „Co se děje, Eldo?“

„Je tady tvoje matka, Kalenno. Musíš jet s ní.“

„Pojedeš taky?“

Eldino čelo zbrázdil první smutek. „Ne.“

Kalenna sešla po schodech, stále s nedůvěřivě zakaboněným
výrazem. Katja se sklonila k dceři a objala ji. Doufala, že Kalenni-
no hubené tělíčko ztuhlo zimou a vlhkem, a ne odporem k ženě,
kterou stěží znala. Už na samém začátku považovala za nutné
poslat Kalennu pryč, odklidit ji z dohledu státní rady. Tolik ztra-
cených let. Vše nadarmo.

Propustila Kalennu ze svého objetí a unaveně se otočila
k Eldě. „Děkuji. Za všechno.“

Druhá žena se přinutila k mrazivému úsměvu. „Opatruj ji.“

Katja spatřila za jejím úsměvem záblesk čehosi temnějšího,
doznívajícího v Eldiných očích. Jakousi tvrdost. Další přátelství
zkažené bláhosť? Možná. Na tom už nezáleželo. „Do poslední-
ho dechu. Kalenno?“

Dívka se vrhla Eldě kolem krku. Nic neřekla, ale slzy na tvá-
řích mluvily samy za sebe.

Elda ji něžně odstrčila. „Už musíš jít, děvenko.“

Ozvalo se zatroubení. Ryk bouře prořízly pronikavé tóny polnice. Katjino srdce sevřela ledová ruka. Došel jí čas.

Elda se s ní střetla pohledem. Smutek vystřídala naléhavost. „Jeď! Dokud ještě můžeš!“

Katja se sklonila a vzala Kalennu do náruče. Dívka tiše vzlykala, až se jí hrud' otřásala, ale neodporovala. Katja se naposledy ohlédla po Eldě a vykročila zpátky do deště. K Džosirimu došla s dalším zatroubením polnice. Tvářil se ještě ostražitěji než jindy a v rukou měl přichystaný meč.

„Jsou tu,“ pronesl.

Katja posadila Kalennu před bratra. Vypadala vedle něj jako panenka a desetiletý věkový rozdíl mezi nimi byl patrný v celé své šíři.

„Dohlédni na sestru. Kdybychom se rozdělili, uháněj k hranici.“

Svraštil čelo. „K Chadáranům? Máti...“

„Chadárané s tebou naloží lépe než rada.“ Pořád se měl co učit a ona už neměla čas na výuku. „Když máš na výběr jen mezi nepřáteli, zvol toho, kdo tím získá ze všech nejméně. Slib mi to.“

V odpověď obdržela zdráhavé přikývnutí.

Spokojeně se vyhoupla do sedla a rozjela se po širokých dlažebních kostkách Příhradbí na západ. Budou čekat, že se uchýlí na zámek Brang nebo z něj přinejmenším odveze veškeré ceny před nevyhnutelným drancováním. Ale západní brána by ještě mohla být volná.

Jakmile vyjeli do ulice, ozval se první výkřik. „Tady je!“

Davem cválal jezdec v modrém úboru a na kožených náramenících se mu rozstříkoval déšť. Další za ním zvedal ke rtům polnici. Deštěm se rozlehly tři ostré tóny a našly odpověď v okolních ulicích. Do Eskavordu dorazil předvoj pronásledovatelů. Lehce ozbrojení jezdci, sužující a zdržující protivníka, než přijede těžká jízda. Katja vytasila meč a otočila koně. „Jeďte k západní bráně!“

Džosiri zaváhal, pak ale pobídl koně. „Hyjé!“

Katja zahlédla poslední záblesk Kalenniny bledé, odměřené tváře. Pak už byli ti tam a jezdec se řítit k ní.

Byl o polovinu mladší než ona, stěží víc než chlapec, a prahl po slávě, jíž by si mohl vydobýt rytířský erb. Obyvatelé města se

před ním rozutekli. Pobídl koně do trysku, meč zdvižený v očekávání brzkého smrtícího úderu. Ještě se nenaučil, že na první ráně málokdy záleží tolik co na poslední.

Katja vykryla úder a v paži jí zabrnělo. Jezdcova čepel se za skřípěním odskočila, ale to už ho setrvačnost útoku odnášela pryč. Vzápětí byl za ní a přitahoval otěže. Meč se snesl ve smrtícím úderu namířeném na Katjin krk.

Svým výpadem zasáhla mladíka do hrudi. Zoufalou silou mu zarazila čepel mezi žebra. Jezdcův vlněný varkoč potřísnila první krev a jestřáb trezijské státní rady ztmavl. Voják sklouzl ze sedla a meč zařinčel na dlažbě. Katja s posledním vzdorným pohledem na trubače otočila koně a rozjela se úzkými uličkami za dětmi.

Dohonila je u mostu, kde se tok Grelytu řítí do zpeněného mlýnského náhonu. Nebyly samy.

Jeden jezdec bránil úzký most a stál Džosirimu v cestě. Za ním přijížděl druhý s vytaseným mečem. Třetí ležel mrtvý na dlažbě a jeho kůň už zmizel v dešti.

Džosiri nutil koně ustupovat v kruhu. Jednou rukou pevně svíral sestru. Ve druhé držel krvavý meč. Hrot meče rozechvěle těkal mezi nepřáteli a vybízel je k útoku.

Katja zaryla paty koni do slabin. Zvíře se vymrštilo vpřed.

Její meč se zakousl nejbližšímu jezdcí do páteře. Ten vykopl patami a spadl z koně. Jeho oř se rozběhl ulicí a za sebou vlekl mrtvolu, zaklesnutou ve třmenu za nohu v jezdecké botě.

Katja projela kolem Džosiriho. Ocel zařinčela jednou, dvakrát, a pak už byl i třetí jezdec ten tam. Tělo přepadlo přes nízkou kamennou zídku do rychle tekoucí vody pod ní.

Džosiri přiklusal ke Katje. Snažil se tvářit nevzrušeně, ale Katju neošálil. Dnes poprvé připravil někoho o život.

„Jste zraněná.“

Katjinu zamítavou odpověď přehlušila bolest. Letmý pohled odhalil do ruda zbarvenou dešťovou vodu stékající po levičce. Kromě ní cítila i ránu nahoře na rameni. Dárek na rozloučenou od posledního jezdce, přehlédnutý v zoufalství okamžiku.

Už zase troubila polnice. Ulicí se hnal tucet jezdců. V čele jel rytíř v kyrysu na válečném koni s černou čabroukou ztropenou

stříbrem. Nebyly to barvy rytířské kapituly, ale vysoce postaveného rodu. Zbraň – těžký příjezerský obouruční meč – měl zasunutou v pochvě. Na zádech měl pověšený okrouhlý štít.

Šedi deštěm smáčeného města ustoupily do pozadí. Katja pevněji sevřela otěže. Protáhla si prsty levičky. Skoro je necítila, jako by patřily někomu jinému. Bolelo ji rameno, ideální společnost pro tupý hukot v boku – památka na bodnutí mečem, utrpěné na hřebenu u Zanji. Dotírala na ni únava s tvářemi mrtvých v těsném závěsu.

Svět se zakymácel. Katja hmátla zdravou rukou po uzdě. Zastříla, ale upustila meč, ten dopadl na dlažbu úzké uličky.

Tak se tedy věci mají?

Budiž.

„Jeď,“ vydechla. „Odvez sestru do bezpečí. Zdržím je.“

Džosiri popojel blíž. Hraný klid vystřídalo zděšení. „To ne, máti!“

Kalenna netečně přihlížela.

„Nemůžu jet.“ Katja nemotorně slezla z koně a shýbla se pro meč. Jakmile ucítila v prstech rukojeť, probudilo se v ní nové odhodlání. „Jeďte beze mě.“

„Ne. Dostaneme se odsud. Všichni.“ Natáhl se k ní. „Můžete jet se mnou.“

Skrývaný třas v jeho hlase prozrazoval pravdu. Kůň už byl vyčerpaný. Se zbytkem sil nedonese daleko ani dva jezdce, natož tři.

Katja se zadívala do ulice. Brzy nebude o čem diskutovat. Chápala Džosiriho neochotu, jelikož zrcadlila její pocity. Čelit rozloučení teď, kdy tolik zůstane nevyřčeno...? Ani celý život by však nestačil k vyjádření její hrdosti nebo varování před opakováním jejích chyb. Teď už si bude muset poradit sám.

„Máš mě tak málo rád, že bys mě nutil prosit?“ Přiměla se pohlédnout mu do očí. „Přijmi tento poslední dar a vzpomínej na mě v dobrém. Jeď.“

Džosiri rázně přikývl. Rty měl stažené do bledé čárky. Ohryzek mu poskočil. Pak otočil koně.

Katja se neodvážila ohlédnout za tryskem odjíždějícími dětmi, aby si to Džosiri nevyložil jako změnu názoru.

„Ať tě provází Lumestřino světlo, synáčku,“ zašeptala.

Plácla koně po zadku a zvíře se zaržáním vběhlo mezi přijíždějící jezdce. Ti se rozprchli a pokoušeli se zklidnit polekané oře.

Katja zaujala pozici na úzkém mostním hřebenu s mečem vyzývavě opřeným hrotem o zem. Nedělala si iluze, že se jí podaří zdržet jezdce. Mohli by se bez větších obtíží přehnat přímo přes ni, kdyby na to měli žaludek. Těsný průjezd jí však skýtal nepatrnou šanci.

Rytíř zvedl obrněnou pěst. Pronásledovatelé zastavili půltucet sáhů od ústí mostu. Z okolních uliček vyšli další dva. Nejezdci, ale símarkové vyslaní státní radou – bronzové výtvořky, vzhledem připomínající lvy a oživené magickým výbojem. Dravé sochy lovcí nepřátele rady. Katja polohlasně zaklela. Meč byl proti takovým tvorům k ničemu. Lepší službu by jí prokázalo kovářské kladivo. Jejich spáry už ji připravily o tolik přátel, že neměla důvod věřit opaku.

„Paní Trelan.“ Rytířův pozdrav zaburácel jako hrom. „Rada žádá vaši kapitulaci.“

„Viktore Akadro.“ Katja se nesnažila skrývat zatrpklost. „Copak vám to otec neřekl? Neuznávám pravomoc rady.“

Rytíř sesedl. Lem uhlově černého kabátce měl zplihlý deštěm. Sejmul přilbici. Zpod černé kštic vyhlížely snědé, ostře rezané rysy. Mladá tvář, ale mnohem sebevědomější, než by odpovídalo jejímu věku.

Měl k tomu všechny důvody. I bez brnění, bez družiny unavených jezdců – a bez jejích zranění – by jí byl víc než důstojným soupeřem. Byl o celou hlavu vyšší než ona – o půl hlavy vyšší než všichni muži, které kdy znala.

„Dnes už bylo dost utrpení.“ Tón hlasu dokonale ladil s výrazem. Klidný. Sebevědomý. Neústupný. Akadra udělal posunek a símarkové se posadili, každý na jednu stranu. Nehybní. Bdělí. „Nepřidávejme k němu další.“

„Tak udělejte čelem vzad, pane Akadro. Nechte mě být.“

Rty se roztáhly v čemsi, co nebylo tak docela úsměvem. „Stanete před radou a podrobíte se rozsudku.“

Katja věděla, co to znamená. Potupu zinscenovaného procesu, určeného jako výstraha všem, kdo by chtěli jít v jejích stopách

a odvážili se usilovat o svobodu pro Jižsko. Pak by ji vedli ulicemi, oloupenou o poslední zbytky důstojnosti dávno předtím, než by ji šibenice zbavila dechu. Tento druh spravedlnosti ji už stál manžela. Nehodlala ho strpět sama.

„To dřív zemřu.“

„Omyl.“

Zase ta zatracená sebejistota. Ale její úkol byl jasný.

Katja dala průchod hněvu stejně jako předtím na silnici. Jeho žár zaplašil únavu, bolest i strach o děti. Tyto potíže se týkaly budoucnosti, ne nynějšího okamžiku. Je dcerou Jižska, Trelanovou, vévodkyní vdovou. Nevzdá se. Když přecházela do útoku, rána v boku ji pálila. Alchymie vzteku přetvořila muka v sílu a dodala úderu obouruč vražednou váhu.

Akadřův meč se zařinčením vyjel z pochvy. Čepele třesky o sebe, jako když zavřeští smrtka. Muž couvl v šumění deště se rty rozevřenými v udivené grimase.

Katja nepolevovala. Pravičkou svírala ochabující levičku, usměrňovala ji a dodávala jí na ráznosti. Bušila do Akadrovny obrany a vypomáhala si v ponuré přítomnosti lekcemi z dětství. Šermířskými figurami, které do ní otec vtlučoval, dokud neplynuly s půvabem drozdího zpěvu a silou horské bystřiny. Ty lekce ji udržely při životě na hřebenu u Zanji. Nezklamou ji ani teď.

Jezdci se nijak nesnažili zasáhnout do boje.

Jenže Akadra už přestal ustupovat.

Boty měl vrostlé do dlažebních kostek jako kořeny starobylého, větrem ošlehaného dubu a vykrýval každý úder s ladností vypovídající o stejně tvrdém výcviku, jako byl Katjin. Obouruční čepel se rozostřeně míhala na pozadí šedivé oblohy a odrážela Katjin dlouhý meč.

Žár kolující Katjinými žilami zvláčněl. Promrzlé selhávající tělo oslabovalo její cílevědomost. Prohlédla Akadrovu hru, ale pozdě. Vysílila se na jeho obraně a tělo ji celou dobu zrazovalo.

Sebrala zbytky sil a vrhla se vpřed. Ze rtů jí unikl výkřik bolesti a beznaděje.

Šmouha obouruční zbraně opět kontrovala. Hrot dlouhého meče se prodral kolem větší čepele a zaryl se Akadrovi do tváře. Muž odskočil s bolestným zařváním.

Na dlažbě zaduněla kopyta. Jezdci v čele pobídlí koně a s vytasenými meči jeli pomstít páново ponížení. Símarkové nedostali rozkaz k útoku, a tak jen s kočičí zvědavostí sledovali vývoj událostí.

Katja pevněji sevřela meč oběma rukama. Vydržela déle, než by považovala za možné. Doufala, že Džosiri ten čas dobře využil. „Nechte ji!“

Akadra zastavil útok jezdců jediným výkřikem. Když se otáčel zpátky ke Katje, měl místo levé pŕlky tváře krvavou masku. Přítiskl si k hrudi zařatou pěst. Kolem prstů se mu semkla tma jako oživlý stín.

Katjin svět se rozostřil a barvy odtekly do neviditelné prázdnoty.

Narazila kolenem do dlažby. Ruka jí sklouzla z meče a prsty se roztáhly, aby zbrzdily pád. Loužemi dešťové vody zavířily pramínky krve. Katja klečela, lapala po dechu a její pozornosti se naléhavě dořadovala jedna neodvratná pravda.

Zvěsti o Akadrovi byly pravdivé.

Akadra přistoupil blíž a stín se rozptýlil. Katja pochopila, že jezdcí ho nezpozorovali – nebo jim přinejmenším unikl jeho význam. Jinak by Akadra byl stejně ztracený jako ona. Státní rada strpí u svých věrných synů leđacos, ale ne čarodějnictví.

Barvy se vlily zpět. Hrot Akadrova meče klesl k dlažbě. V zakrvácené tváři nebylo ani stopy po vítězoslavnosti. To bylo kdovíproč horší.

„Je po všem.“ Jeho výraz konečně zvlídněl. „Takhle to přece nejde, Katjo. Nikdy by to tak nešlo. Vzdejte se. Ošetřít vám rány. Bude vám prokázána veškerá čest.“

„Čest?“ To slovo mělo na Katjině jazyku chuť popela. „Váš otec neví nic o cti.“

„Nenabízí jí můj otec.“ Poklekl a napřáhl ruku v rytířské rukavici. „Prosím. Dejte mi svůj meč.“

Katja sklopila zrak k dlažbě, ke krvi odtékající do strouhy. Může mu důvěřovat? Vyslanci a nóty ze severu odmalíčka vysávali její

lid kvůli zbytečné válce. Viktorova rodina k tomu patřila, a tudíž k tomu patřil i on. I kdyby svůj slib myslel upřímně, nebude ho moci splnit. Rada by to nedopustila. Před Katjou se začala rýsovat potupná cesta na šibenici.

„Chcete můj meč?“ procedila mezi zuby.

Zvedla se a vložila veškeré zbytky sil do posledního úderu.

Akadrova ruka, ještě před okamžikem smířlivě natažená, jí vytrhla zpomalenou čepel. Svou zbraň upustil vedle ní. Katja ztratila rovnováhu a klesla na všechny čtyři. Bezbranná. Bezmocná.

Ne. Bezmocná ne. To nikdy.

Přiměla se zvednout. Necítila bolest. Ani únavu. Jen klid. Cítil se tak na konci i Kevor, její manžel? Před zaskřípěním padacích dveří a následným zhroupením v oprátce? Rozechvělé prsty se sevřely na jílci dýky.

„Můj syn dokončí, co jsem začala.“

Dýka se zašelestěním vyjela z pouzdra a Katjina pravička se opět sevřela na levičce.

„Ne!“ Akadra po ní skočil a pokusil se jí sevřít ruku. Náhlé znepokojení dodalo váhu jeho slibům.

Katjina dýka zasáhla cíl. Články kroužkové zbroje se roze-stoupily. Když jí čepel vnikala mezi žebra, necítila bolest. Jen náhlou závrať, jakmile poslední z jejích břemen zmizelo v mlze.

Džosiri k sobě tiskl Kalennu a kolem zuřil hluk. Křik. Troubení polnic. Cválající kopyta. Vyštěkávané povely. Prál si, aby se vrátila bouřka. Hrdinství je snazší ve chvílích, kdy zamračená obloha přehluší vše ostatní.

Nalevo od něj se mihla kostelní věž. Zoufalí obyvatelé městečka se tísnili na pěšině u hřbitova a hledali útočiště za kamenou zdí. V okolních ulicích byla tlačeni. Někteří přítomní byli oblečení v modři státní rady, většina v mořské šedi městské stráže a uvízlo mezi nimi až příliš mnoho osob v šatech prostých lidí.

Před pádícím koněm se rozlétávali krkavci. Džosiri sklopil oči k dívce svěřené do jeho ochrany. Kalenna byla sice jeho sestra, ale byla mu cizí. Seděla mlčky, na tváři ani slzu. Netušil, jak to může takhle vydržet. Sám měl co dělat, aby se nezhroutil.

Z průchodu mezi domy se vynořila dvojice jezdců, jejichž příjezd zamaskovalo hřmění. Džosiri vložil do svého zavytí odvahu, kterou nepocíťoval, a ohnal se po bližším z nich. Jezdkyně se zhroutil na koňskou šíji. Džosiri nasadil klisně ostruhy a nechal přeživšího jezdce za sebou, ať si prská do deště.

Na další křižovatce už čekali další jezdci s koňmi seřazenými do neuspořádaného zástupu pod převisem střechy. V dešti se vynořily městské hradby. Západní brána byla tak blízko. Dvě ulice, ne víc.

Letmé ohlédnutí odhalilo pronásledovatele na uhánějícím koni. Vedle něj běžel pár símarků. Spáry pokryté měděnkou vykřesávaly z dlažebních kostek jiskry.

Obrátit se znamenalo nechat se zajmout, skončit jako krysa v pasti. Ta jistota neponechávala Džosirimu prostor k pochybnostem. Jediná cesta vedla vpřed.

„Dobře se mě drž,“ nařídil Kalenně, „a nepouštěj se.“

Sevření hubených ruček zesílilo. Džosiri zaryl klisně paty do slabin.

Čas, odměřovaný duněním kopyt a tlukotem vystrašeného srdce, se zpomalil. Zaleskla se ocel. Jezdci přitáhli otěže a koně zaržáli.

„Za Jižsko!“

Bojový pokřik upevnil Džosiriho odhodlání. Vytřeštěné oči nejbližšího jezdce také. Báli se ho stejně jako on jich. Možná i víc, protože nebyla snad jeho matka předpovězenou Fénixkou?

Čas se zrychlil. Z Džosiriho meče se stala šmouha. První jezdec odtančil v krvavé spršce. A pak Džosiri prorazil šik a klisna lačnými skoky hltala zbytek vzdálenosti od západní brány. Na dalším nároží skoro ani nezpomalila. Kopyta se smýkla po dlažbě kluzké deštěm.

Kalenna vykřikla – ne hrůzou, ale nespoutanou radostí – a to už byli mimo nebezpečí a západní brána byla na dohled.

Padací mříž byla spuštěná, železné zuby hluboko zakousnuté. Průjezd i boční uličky po obou stranách byly zatarasené řadou vojáků ve varkočích. Halapartny měli sklopené a štíty sražené k sobě, hejno bílých heraldických jestřábů na hradbě syté kobaltové modři. Do přilehlé ulice se nahrnuli jezdci.

Zaburácel hrom. Jeho běsnění se rozlehlo dírou, v níž mělo být Džosiriho srdce. Selhal. Možná ani nikdy neměl šanci.

„Všechno bude dobré.“ Doufal, že Kalenně to zní přesvědčivěji než jemu. „Matka přijede.“

Kalenna k němu zvedla pohled plný dětské upřímnosti. „Matka už je mrtvá.“

Kolem nich se semkla kopí. Hlas jakéhosi důstojníka vyřvával do deště rozkazy. Džosiri se zadíval do sestřiných chladných, upřených očí a připadal si osamělejší než kdy předtím.

ENDAS, 25. DEN VZKVĚTĚNÍ

Naše duše jsou jen částičky světla uloupeného Tmě.
Lumestřina láska nás probouzí k životu a kladivo povinnosti
nás zakaluje ve výhni probdělých dní.
z kázání Konora Belenza

1

Přípravy zabraly celé týdny. Sochy se nanovo pozlacovaly. Rodinné portréty se vybalovaly ze zaprášené plachtoviny a umísťovaly na čestná místa. Vitráže západního okna se třpytily v odpoledním slunci. O svátku Nanebevstoupení zaplane jako oheň a vrhne do sálu obraz božské Lumestry, aby mezi hosty stanula i sluneční bohyně.

Jinde tomu tak nebude. V domech pod zámeckými hradbami sehraje roli Lumestry loutka s končetinami vyřezanými z palivového dříví a zlatými vlasy utkanými z loňské slámy. Její krátká vláda tam neskončí se západem slunce. Místo toho ji vyprovodí domů plamenné jazyky ohně v krbu.

Propast mezi bohatými a chudými, vládnoucími a ovládanými, nevyvstávala nikdy tak zřetelně jako při Nanebevstoupení. Džosiri se to snažil mít na paměti. Navzdory všemu, co postihlo jeho rodinu, si uchoval přepych i výsady leckomu odepřené.

Vězení však zůstávalo vězením, i když mříže byly pozlacené a dozorcí zdvořilí.

Nebo aspoň většina dozorců.

„Tohle bude muset dolů.“ Arzro Makrov ukázal prstem na portrét nad stolem pro čestné hosty. „Ta nemá co dělat tady ani nikde jinde v Trezijské republice.“

Džosiri si vyměnil pohled s Anastázií. K varovnému záblesku v hofmistryniých černých očích se přidalo nepatrné zavrtění hlavou. Džosiri ignoroval obojí a přistoupil blíž. Kroky tlumeně zazněly na kamenných dlaždicích v síni. „Že ne?“

Makrov sebou trhl, ale necouvl. „Katja Trelan byla vlastizrád-kyně.“

Vzplanutí bezmocného vzteku. Rána byla stále stejně živá i po patnácti letech.

„Tohle byl matčin domov,“ pronesl Džosiri rozvázně. „O letošním Nanebevstoupení by oslavila pětapadesát let. Z jejího těla je popel, ale bude přítomna duchem.“

„Ne.“

Tělnatý kněz se napřímil do své plné, pramálo působivé výšky. Zapadající slunce propůjčilo jeho rouchu sytou hřejivost čerstvé krve. U někoho takbledého to působilo ironicky. Zdobná stříbrná brož ochranného amuletu moc neladila s ledabylým úbořem. Bez ní by se však nedostal za kouzlem chráněnou zámeckou zeď.

Džosirimu se sevřelo hrdlo. Chvilí se s Makrovem měřil pohledem a pak se rozhlédl po zbylých „hostech“. Podpoří ho někdo?

Šajsan Janda před ním uhýbala očima, ale to se dalo čekat. Jako jižská místodržící byla přítomná jen proto, aby Džosiri neudělal něco zbrklého. Mírně ohrnutý ret však nasvědčoval tomu, že se jí Makrovovo chování protiví. Bojovala za státní radu u Zanji i na jiných bojištích, z nichž si odnesla jizvy i nadváhu spojenou s pokročilým věkem.

Valmir Sark byl duchem jinde. Měl spadeno spíš na rodinné šperky... a zřejmě také na zámecký vinný sklípek během oslavy Nanebevstoupení. Podle toho, co o něm Džosiri věděl, tady byl jen proto, aby ušetřil svou rodinu dalšího skandálu. Uniformu s vysokým límečkem mohl docela dobře mít jen pro ozdobu. Při svém mládí ani nemohl bojovat proti Katjině povstání. A pokud jde o strážní službu na chadárské hranici? Ta představa byla k smíchu.

Zbývala už jen Anastázie a její názor neměl žádnou váhu.

Kéž by tu byla Kalenna. Vždycky byla úspěšnější při jednání s vyslanci státní rady a měla větší trpělivost. Kde jen při Lumesťině jménu je? Slíbila to.

Džosiri potlačil rozhořčení. Měl už tolik nepřátel, že nemusel přidávat na seznam ještě svou sestru.

„Portrét zůstane,“ odpověděl. „Je to můj dům. Mějte to prosím na paměti.“

Makrov sraštil řídké šedivé obočí. „Kdyby to bylo na mně, dovolil bych to. Opravdu. Ale rada na tom trvá. Katja Trelan působila jen rozkoly a sváry. Její stín nesmí hyzdit Nanebevstoupení.“

Výzva byla patrná jen z kratičké pomlky mezi slovy. V Džosiriho sebeovládání, před setkáním tak důkladně utuženém, se objevila trhlinka. Setřásl Anastáziinu umravňující ruku a udělal další krok.

Janda sevřela rty do tenké bezkrvé linky. Významně stiskla rukou hrušku meče. Sark přihlížel s pootevřenými ústy a první známkou nefalšovaného zájmu.

„Chovám naději, že matčina přítomnost poslouží jako poselství jednoty,“ prohlásil Džosiri.

Makrov vzhlédl k portrétu. „Tleskám vašemu úmyslu. Vzbouřence však nepřemohou gesta, ale rázná slova, a ještě ráznější činy.“

„Vynakládám veškeré své vůdčí schopnosti.“

„Já vím. Četl jsem hlášení o vašich proslovech. Rád bych si jeden poslechl osobně. Zítřka v poledne?“

Byla to šikovně vetřená sůl do rány. „Pokud chcete.“

„Výborně.“ Makrov zvýšil hlas. „Místodržící Jando, dohlédnete na to, ať jeho milost nehovoří k prázdnému náměstí? Kapitán Sark vám jistě rád pomůže.“

„Samozřejmě, můj pane,“ opáčila Janda. „A ten portrét?“

Makrov se střetl pohledem s mrtvými očima Katji Trelan. „Trvám na jeho odstranění a spálení. Z jejího těla je popel. Ať se k němu přidá i duch. Nenapadá mě působivější poselství jednoty.“

„Neudělám to,“ procedil Džosiri zaťatými zuby.

„Ale ano, uděláte.“ Makrov vzdychl. „Vaše milosti. Džosiri. Upí-
nal jsem se k naději, že vyvedete svůj lid z minulosti. Trpělivost
státní rady však není bezmezná. Nebude-li spolupráce naprostá,
může přikročit k dalšímu odsunu.“

Odsun. Znělo to jako neškodné slovo. Ve skutečnosti to byl
trest vyměřený za povstání před patnácti lety – rozdělené rodiny,
uloupené děti odvážené na sever, kde dřou v podstatě jako otro-
ci. Makrov se snažil uhasit oheň troudem.

„Matčina památka vás ničí. Stejně jako ničí váš lid.“ Makrov
položil Džosirimu ruce na ramena. „Hodte ji za hlavu. Já jsem to
udělal.“

Ale neudělal. Proto také navzdory pokročilému věku a kynou-
címu pasu zůstal vrchním vyslancem rady v Jižsku. Zlomené srd-
ce se mu nezahojilo, ale Katja Trelan byla už patnáct let mimo
dosah jeho pomsty. A tak si vybíjel zahořklost na jejím lidu a sy-
novi, který podle něj měl být jeho.

Vlídne se usmál. „Jednou mi poděkujete.“

Džosiri mlčel, jelikož si nebyl jistý, co by mu odpověděl. Mak-
rov odkráčel a Sark se zařadil za něj. Janda zaváhala, ale pak se
k nim přidala.

„Zítřka v poledne, vaše milosti. Budu se těšit.“ Makrov se ani
neotočil, když to říkal, a jeho slova se rozlehla pod krovem. Pak
už byl ten tam.

Džosiri vzhlédl k matčině portrétu. Byl dokončený rok před
její smrtí a dokonale zachycoval lesk v jejích očích i tajemný
úsměv, snad výsměšný, možná soucitný. Aspoň Džosirimu to tak
připadalo. Patnáct let je dlouhá doba. Na matčině vyobrazení se
příliš nepoznával, ale také v sobě měl odjakživa víc z otce. Tytéž
nepoddajné plavé vlasy a vystouplá čelist. Tatáž přetrvávající
zášť vůči okolnostem, které nemůže ovlivnit.

Uvelebil se na kraji čestného stolu a přemohl podrážděnost.
Nemohl si dovolit vztek. Důstojnost je základním kamenem vůd-
covství, tak to aspoň hlásala jeho matka.

„Když jsem byl malý kluk,“ pronesl, „otec mi sdělil, že lidé
nejsou ani tak krutí jako hloupí a vystrašení. Myslel jsem si, že
mi předal klíč k nějakému velkému mystériu. Teď? Čím víc času

trávím v Makrovově společnosti, tím silnější mám podezření, že mi otec řekl jen to, čemu chtěl věřit.“

Anastázie přistoupila blíž. Obrysy měla rozostřené jako mlha, to se jí stávalo vždycky, když se zrovna nesoustředila. Roucho trelanské hofmistryně bylo přetvářkou stejně jako volně splývající změť sněhobílých loken a šibalské rysy. Ústupkem. Džosiri si nebyl jistý, jaká je vlastně Anastáziina pravá podoba. Jediným vodítkem byly lesklé černé oči bez duhovky a bělma, odedávna považované za oči čarodějnic nebo zlých duchů.

Proktoři státní rady ji dopadli zhruba rok po bitvě u Zanji. Brang, tou dobou už v podstatě žalář, se stal jejím domovem krátce nato. Anastázie často mluvívala o tom, čím si vysloužila hněv Trezijců. Háček byl v tom, že ani jednou nevyprávěla tentýž příběh dvakrát.

V jednom z nich svedla a zavraždila manžela význačné konšelky. V jiném místo toho svedla a zavraždila samotnou konšelku. Třetí historika zahrnovala vydrancování kostela. A pak tu bylo vyprávění o sboru usebranek a nemravnostech, po nichž ze slibů cudnosti složených světicemi zůstaly jen trosky. Po tuctu podobných příběhů, sahajících od lechtivých po hrůzostrašné, se Džosiri přestal vyptávat.

Postupem času se z nich však stali přátelé. Víc než jen to. Kdyby se Makrov někdy dozvěděl, jak moc se sblížili, čekala by Džosiriho ne oprátka, ale hranice.

Z Anastáziina povytaženého obočí stoupaly bezbarvé pramínky světla. „Archimandrita je hloupý, jak bývají jen ti nejbystřejší. A pokud jde o strach? Kdyby se nebál, nebyl bys jeho vězněm.“

Džosiri pohrdavě zafuněl. „Moje matka vrhá dlouhý stín. Ale já nejsem ona.“

„Ne. Tvá matka svou válku prohrála. Ty svou válku vyhraješ.“

„Lichotnice.“

Obočí se vyklenulo ještě o kousíček. „Není to snad úkolem dvořanky?“

Skutečná nechápavost nebo další Anastáziin žertík? Nikdy se to nedalo určit s jistotou. „Ve zbytku republiky možná. V Jižsku si můžeme dovolit jen pravdu.“

„Jestli začneš trucovat, radši bych se vzdálila.“

Džosirimu pobaveně zacukalo v koutku úst. „Jestli se nebudíš chovat k vévodovi uctivěji, mohl by tě dát vyhodit ze zámku.“

Anastázie si odfrkla. „Ať si to zkusí. Ale tyhle kameny jsou staré a proktoři státní rady mě k nim připoutali důkladně. Selžeš dříve než oni.“

„Zapomínáš, že jsem Trelanovec. Jsem paličatý.“

„A co přinesla paličatost tvé matce? Nebo tvému strýci, když na to přijde?“

Džosiri zaletěl pohledem zpátky k matčině portrétu. „Co by udělala?“

„Pochybuju, že by dala přednost pouhé věci, byť sebekrásnější, před životy svého lidu.“ Pokrčila rameny. „Ale byla to Trelanovna a někdo mi jednou řekl – už nevím kdo –, že Trelanovci jsou paličatí.“

„A ona ze všech nejvíc,“ dodal Džosiri. „Nechci se vzdát toho posledního, co po ní zbylo.“

Anastázie se poškrábala na zátylku – pochytila ten tik od jedné ze služek při častých nájezdech na kuchyň. Byla nenasycená – zejména co se zámeckého vinného sklípku týkalo.

„Můžu ti něco poradit jako jeden vězeň druhému?“

„Samozřejmě.“

„Spal ten obraz. Odkaz tvé matky není v plátně a olejových barvách, ale v krvi.“

Její slova vyvolala nový nával rozhořčení. „Kalenna si to zřejmě nemyslí.“

Anastázie na to nic neřekla. Džosiri jí to nemohl zazlívát. Toto konkrétní pole už bylo důkladně zorané. A navíc – dobrá rada je dobrá rada. Katja Trelan zemřela pro záchranu své rodiny. To byl její pravý odkaz.

„Měl bych jí říct, jak to dopadlo. Nevíš, kde je?“

„Kde asi?“ To už byl Anastáziin tón stejně nevyzpytatelný jako její výraz. „Co se mě týče, možná půjdu přeuspořádat okenice v horním podlaží. Čistě pro případ, že by je sledovala nějaká dobrá duše. Někdo, kdo by mohl být ochotný vyjádřit tvou zlost na archimandritu, když to nemůžeš udělat sám.“

Džosiri měl co dělat, aby nevyprskl smíchy. Ať už by se jeho matka zachovala v otázce portrétu jakkoli, s tímhle by souhlasila. Potupa za potupu.

„To je výborný nápad.“

Anastázie si znovu odfrkla. „Jak jinak. Řekněme za soumraku?“

To už bude na pováženou, ale po stránce načasování by to mohlo vyjít. Makrov měl za setmění sloužit obřad v maličkém eskavordském kostele. Pak vyrazí na dlouhou zpáteční cestu ke skalnické tvrzi. Všechno závisí na tom, jestli Krovanovi lidé sledují okenice.

Nečinností se ale stejně nic nezíská.

Džosiri přikývl. „Tak za soumraku.“

Každé zavržení schodů si vynutilo znepokojenou grimasu a dlaň přitisknutou pevněji na hrubý kámen. Džosiri si opakoval, že věž nepřestála celá pokolení urputných větrů jen proto, aby se zhroutila pod jeho skrovnou vahou. Snad by tomu i věřil, nebýt onoho takřka nepostřehnutelného kymáčení. Za časů jeho praděda sloužila věž jako pozorovatelná. Teď měla místo střechy změt trámů a místo zdí kamenné zuby ve zpřelámané čelisti.

Aspoň že nebe bylo jasné. Výhled téměř udržoval hrůzu v patřičných mezích, jelikož strach bledl před krásou. Město Eskavord se rozkládalo ve východním údolí a dým tančil v závanech popelového větru, nazvaného podle uhlíků přináššených od vzdálené trákijské hranice na jihu a otírajícího se o Drannanskou skálu. Za posledními statky už se prostíral baldachýn Davenského lesa. Ještě dál, na východě, si v předhůří Šedého Hřbetu hověly vysoké městské hradby Kresky. To vše bylo jeden den neuspěchané jízdy daleko. Po ruce, a přitom mimo dosah.

Nevyplácelo se však dívat se příliš důkladně. Člověk totiž mohl zahlédnout vojáky ve varkočích hlídkujících v eskavordských ulicích, nebo zabedněné domy. Neblahý obrys Šibeničního vršku, kde si Džosiriho strýc Tajmor naposledy zatančil skočnou – kde

shořela Džosiriho matka a její popel byl rozprášen, aby ji Lumest-
ra nemohla snadno vzkřísit, až nastane Třetí úsvit. V měsíci žní-
nu to bylo ještě horší. Nesčetné zásobovací vozy se šinuly po
úvozových silnicích jako kolony mravenců a odvážely bohatství
Jižska na sever.

Vévoda Kevor Trelan nebyl u svého lidu nikdy tak oblíbený,
jako když volal po odtržení. Státní rada odpověděla rychle. Džo-
siri si stále vybavoval to ponuré ráno, kdy na zámek dorazila
obsílka podpořená tolika meči, že se nedala odmítnout. Byla to
jeho poslední vzpomínka na otce. Státní rada však udělala chy-
bu. Po popravě vévody Kevora už bylo povstání nevyhnutelné.

Věží zacloumal další poryv větru. Pod panickým došlápnutím
se ulomil kousek kamene. Úlomek se odrazil od sluncem vyběle-
ného zbytku dřevěného trámu a přepadl přes okraj.

„Tvoje démonka ti zřejmě řekla, kde jsem.“

Kalenna jako obvykle seděla na kraji toho, co zbylo ze staré-
ho balkonu – sotva víc než dřevěná podpěra trčící z otlučeného
zdiva. Opírala se zády o hromadu suti a jednu nohu měla nata-
ženou přes druhou. Druhá se pohupovala nad nádvořím ležícím
tři patra a čtyřicet stop hluboko. Na klíně se jí třepetaly stránky
otevřené knihy, vázané v kůži.

„Jmenuje se Anastázie.“

„Nejmenuje se tak.“ Vítr jí rozvířil pramen černých vlasů. Ka-
lenna si je zastrčila zpátky za ucho. „Tak jí říkáš ty.“

Kalenně se Anastázie nelíbila od samého počátku, ačkoli Džo-
sirimu nebylo jasné proč, a jednostranná propast se postupem
času nijak zvláště nezacelila. Anastázie jí málokdy oplácela odpor,
ale Džosiri si nebyl jistý, jestli to dělá proto, že podobné věci pova-
žuje za nedůstojné, nebo čistě proto, aby Kalennu vytočila.

„Protože si to přála. Tobě už přece taky neříkám Enno, ne?“

Modré oči se střetly s jeho a pak se vrátily ke knize. „Co chceš?“

Džosiri zavrtěl hlavou. Celá matka. Žádné přiznání chyby, jen
nové téma.

„Myslel jsem si, že uvítáme Makrova společně.“

Olízla si koneček prstu a obrátila stránku. „Rozmyslela jsem
si to.“

„Probírali jsme přípravu tvé svatby. Nebo už se nechceš vdávat o Nanebevstoupení?“

„Právě proto jsem si to rozmyslela.“

„Co to má znamenat?“

Nezvyklé chvilkové zaváhání. „Na tom nezáleží.“

„Aha.“ Džosiri sebral odvahu a přisunul se blíže. „Co to čteš?“

„Tohle?“ Kalenna sklopila oči ke knize. „Dárek od Kazamora. *Na přelomu zimy* od Juga Malieva. V Trezii je prý teď v módě.“

„Je dobrá?“

„Pokud obdivuješ hrdinku, která se nechává unášet z místa na místo jako list hnaný větrem. Je to děsivě poutavé. Nebo poutavě děsivé. Ještě jsem se nerozhodla.“ Zaklapla knížku a položila si ji na koleno. „Jak dopadlo setkání?“

„Zítřka mám pronést proslov na téma jednoty.“

Zamračila se. „To dopadlo tak špatně?“

„Nebyla u toho moje sestra, aby ho oslnila,“ opáčil Džosiri. „A... moc mu nešel pod nos matčin portrét.“ Nemělo smysl dopovídat zbytek. Kalenna by to nepochopila.

Vzdychla. „A teď už víš, proč jsem tam nešla. Jestli takhle Makrov reaguje na Katjinu podobiznu... Nestála jsem o potíže. Nemůžu si je dovolit. A stojím o ten sňatek.“

Džosiri se nemusel ptát, jak to myslí. S Katjou to bylo dost špatné i v olejových barvách. V podobě z masa a kostí? To by bylo riskantní i s Kalennou ve vzácně cudném a šarmantním rozpoložení. Jeho sestra s každým dalším rokem stále víc připomínala matku, k níž se odmítala hlásit. Možná udělala dobře, že tam nešla.

„Myslíš, že Makrov by ho mohl prohlásit za neplatný?“

Pokrčila rameny. „Sám ne. Ale Kazamorova matka nemá z toho svazku vůbec žádnou radost. Určitě má tolik spojenců, že by mohla dělat potíže.“

„Opravdu by ji Kazamor nechal do toho zasahovat?“

Kazamor při krátkých návštěvách na brangském zámku budil dojem, že je po uši zamilovaný. To ostatně i sama Kalenna. Ale Džosiri měl tušení, že podle toho, co o ní slyšel, by Kazamorova matka Ebigail Kiradin se svými možnostmi a vlivem dokázala překazit i průběh pravé lásky.

„Při poslední návštěvě mi řekl, že jsem druhá půlka jeho duše. Takže ne, nemyslím si, že by ji nechal. To by asi radši umřel. A já...“ Kalenna zakroutila hlavou a sklopila oči ke knize. „Na tom nezáleží.“

Džosiri se zamračil. „Na čem? Na čem nezáleží?“

Kalenna se přiměla k chabému, odevzdanému úsměvu. „Poslední dobou mívám zlé sny. O Černém rytíři. Probouzet se s křikem mi na náladě moc nepřidává.“

Černý rytíř. Viktor Akadra. Fénixobijec. Muž, který zavraždil jejich matku. Uchytil se ve snech vyděšené šestileté holčičky a už ji nepustil. Džosiri už ani nevěděl, kolikrát během onoho prvního roku ukolébával Kalennu k přerušovanému spánku.

„Proto se schováváš tady nahoře? On ti neublíží, přísahám.“

„Vím, že ne.“ Svěsila ramena a dodala už vlídněji: „Ale i tak děkuju.“

Odložila knížku a přišla za ním do věže. Džosiri ji objal a už kdoví pokolikáté se pozastavil nad tím, jak jsou si zvláště blízci, a přitom vzdálení. Rozdělovalo je celé jedno desetiletí. Pochyboval, že jí někdy porozumí. Navenek byla sveřepá, ale v nitru křehká.

„Svět je proti nám, sestřičko. My Trelanovci musíme držet při sobě.“

2

Kraikon se rýsoval mezi stromy, neúprosný jako obří bronzová socha, jíž se podobal. Sílicí svit měsíce odhaloval hranatou, stylizovanou postavu, nejméně dvakrát vyšší než Džosiri. Zlatá magie se sykotem unikala oděrkami ve staříčkém skeletu a jiskřila na kobaltově modrém varkoči i článkovaném ocelovém plechu. Tupé, bezvýrazné oči zpod otevřené přilbice pročesávaly podrost.

Džosiri zatajil dech. Přitiskl se k černému dubu a v duchu pobízel kraikona, ať pokračuje v obchůzce po zarostlé zámecké zahradě. Na Brangu neplatil zákaz vycházení jako takový. Mříže klece byly jako vždy pečlivě skryté v zájmu snazší spolupráce. Kdyby však přistihli Džosiriho u zámeckých hradeb v tak pozdní hodinu, vedlo by to k otázkám, na něž by radši neodpovídal.

Kraikon oddusál do tmy. Bylo slyšet, jak se špička chocholu z koňských žíní zachytává o převislé větve. Džosiri se odhodlal k ulehčenému výdechu.

„Dobrej večír, vaše milosti.“

Zašeptání se ozvalo tak blízko, že mu ucho ovanul teplý dech. Džosiri nadskočil a už mimoděk otvíral ústa k vyjeknutí. Ruka v rukavici utlumila výkřik a vzápětí se stáhla.

„Opatrně.“ Zase ten šepot, zhutnělý veselím. „Ať toho kolohnáta nevyplašíme.“

Džosiri se odtáhl s tvářemi rozpálenými studem. Reveka Halvor ho obdařila zubatým úsměvem a obezřetně usedla na obnažený kořen.

Anastáziiny zuby se bíle zableskly. Tak daleko od základů Brangu už vypadala jako duch. Vybledlými šaty a průhlednou pokožkou zřetelně prosvítala kůra mohutného černého dubu. Zavířila prsty, zanechávajícími za sebou pramínky stínu. Dub se nehlučně zanořil do země a zavalil stromový tunel, Džosiriho jediné spojení s okolním světem.

Kořeny stromu odjakživa sahaly hluboko a mnohem dál než zámecké hradby. Zásluhou Anastázie se prodraly ještě dál a vyhloubily průchod, jímž Reveka pronikla za magickou bariéru

kolem zámku. Někdo tak neblaze proslulý jako ona nemohl doufat ve vpuštění oficiálním vchodem v hlavní bráně – ochranné brože vyjímající návštěvníky z působnosti kouzla byly zapůjčovány málokdy a po pečlivé úvaze.

Na světě však byly i jiné druhy magie než ta ve službách trezijské státní rady a Anastázie s jejich pomocí utkala ze sukovité tkáně dubu svatobránu. Stará kouzla, vštěpovaná zapovězenými bohy. Nebo aspoň zapovězenými v Trezii, kde vládla Lumestra. Na venkově se ještě dochovaly zbytky chrámů její božské sestry Ašany – neboli Lunastry, jak ji nazývaly nejstarší svaté knihy – a v ještě divočejších končinách i svatyní zasvěcených Ješkovi, Trnovému králi.

Džosiri už poněkolkáté zauvažoval, kde se Anastázie naučila čarovat. A kde ji rada našla. Kalenna o ní mluvila jako o „démonce“ – při vši urážlivosti to k ní sedělo.

„Kde je Krovan?“ zeptal se.

„Kde je Krovan?“ Reveka si odfrkla. „Takhle vítáš starou ženu, co se sem ztěžka dotrmácela? Nemáš v sobě špetku úcty, Džosiri. Ani špetku.“

S jejími slovy i tónem hlasu však kontrastovaly jiskřičky v očích. Reveka za sebou už dávno nechala šedesátý rok života. Byla však stále stejně houževnatá jako ve vřavě u Zanjí, kde vysadila Džosiriho na svého koně a nakázala mu, ať uteče. Přes kožený kabátec pořád nosila varkoč s fénixem. Byl vyšisovaný a opotřebovaný působením času stejně jako ona sama.

„Krovan odjel na jih. Teď už možná bude i za trákijskou hranicí.“

Džosiri se zamračil. „Co se přihodilo?“

„Nájezd se zhatil.“ Pokrčila rameny. „To se stává. Však on se vrátí. Ale ne dneska. Viděla jsem okenice a bála jsem se, že ti bude samotnému smutno.“

Na okenicovém kódu se domluvili už před lety. Džosiri s jeho pomocí udržoval spojení s jižňany, kteří to ještě nevzdali. Někteří jako Reveka přežili předem ztracené povstání jeho matky. Krovan patřil k mladší generaci. Společně si říkali Rada šupáků, trpký žert na adresu „urozených“ mužů a žen řídicích chod Jižska z Trezie. Zákony je označovaly za vlkohlavy – tvory patřící do

divočiny, ne civilizovaného světa – a stejně jako z vlků se z nich stala lovná zvěř.

Trezijská armáda, uzpůsobená pro krvavé řemeslo hromadných bitev a pohraničních šarvátek, byla příliš tupým nástrojem pro selské povstání. Vlkohlavové dotírali na okupační vojska, přepadávali konvoje s obilím a věžeňské vozy. Ukrývali se v opuštěných vesnicích a zapovězených místech, kde magie símarků a kraikonů trezijské státní rady skomírala jako plamínek svíčky v bouři.

„Jaká je situace v terénu?“ zeptal se Džosiri.

„Byla i horší.“

To znamenalo, že byla i lepší. „Pokročili jsme nějak?“

„Se zbraněma jsme na tom líp. Díky Trákijcům a našim stoupcům v Trezii už máme dost mečů pro malou armádu.“

„A zbroje?“

„Ty jsou hůř k dostání a hůř se zatajují, ale v laravskejch jeskyních už máme učiněnou kovolijnu. Gavamor sehnal símarkovskej amulet. Poškozenej, ale časem prej přijde na to, jak podle něj vyrobit další.“

To byla dobrá zpráva. Símarkové byli prostoduší a řídili se pokyny proktorů, případně nositelů amuletu. S dostatkem amuletů by odboj mohl zneškodnit jednu z nejsilnějších zbraní, jaké měla místodržící Janda k dispozici. Možná ji dokonce i obrátit proti utlačovatelům. „Za jak dlouho?“

„Tejdny. Měsíce. Možná nikdy. Víš, jak to u podobnejch věcí chodí.“

„Co kdybychom přivedli Gavamora sem? Anastázie by mu mohla pomáhat.“

„To by tedy nemohla,“ namítna Anastázie. „Anastázie dobře ví, že si nemá zahrávat s uvězněným slunečním svitem.“

Reveka ji přimrazila pohledem, ale přikývla. „A jak bys vysvětlil jeho přítomnost? Svoji sestře, když už nikomu jinýmu. Rozumím tomu správně, žeš jí pořád ještě nic neřekl?“

Džosiri zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když ji do toho nebudeme zatahovat.“

„Je to stejně tak její boj jako tvůj.“

„Co se jí týče, tak ne.“

„Jen protože ji rozmazluješ,“ odsekla Reveka. Vrásky ve tváři se jí vyhladily. „To jsem neměla říkat. Omlouvám se.“

Džosiri zamručel. „Za to, že jste vyjádřila svůj názor? Jenže Kalenna si jde svou cestou. Nebudu jí překážet.“

„Beztak by to asi k ničemu nebylo.“

„Jak to myslíte?“

„Za Trelszonským průsmykem se soustřeďují Chadáři. Krovan si myslí, že chystají invazi.“ Bystrým očím neunikl Džosiriho výraz. „Nic se ti nedoneslo?“

„Ani slovíčko.“ Není divu, že Makrov byl tak napružený. Všechny meče státní rady v Jižsku mířily dovnitř, ne ven. Kdyby chadárská říše vytáhla přes Šedý Hřbet na západ... „Proč mi to nikdo neřekl?“

„Protože jim dělá starosti, co bys mohl udělat,“ odpověděla Anastázie.

Reveka přikývla. „Státní rada není hloupá. Nechce tě uvést v pokušení.“

Džosirimu se zvedl žaludek. „Snad si nemyslí, že bych zaprodal náš lid Chadářanům?“

Další pokrčení ramen. „Krovan si myslí, že bys měl. Když máš na výběr jen mezi nepřáteli...“

„...zvol toho, kdo tím získá ze všech nejméně,“ dořekl Džosiri. „Já vím.“

Reveka vytáhla z opasku dýku, zapíchla ji do země a začala jí otáčet sem a tam. „Krovan má možná pravdu.“

„Co myslíte vy?“

Reveka vytrhla dýku ze země a namířila ji hrotem k nebi. „Myslím, že jsem Trezijka, i když ti zprzněnci na severu už to zapoměli. První císařův Nehynoucí, co sejde z hor, skončí s mojí ocelí v srdci. Hodně jich ale souhlasí s Krovanem. Už je to unavuje, Džosiri. Hledají cestu ven. A myslí si, že Chadáři jim ji poskytnou.“

„Ještě rok. Osmnáct měsíců. Pak budeme připraveni.“

„Tos říkal už loni,“ připomněla mu Anastázie. „A předloni. A předpředloni. Roky přicházejí a míjejí. A ty pořád vyčkáváš.“

„Má pravdu,“ přidala se Reveka. „Nikdy nebude ideální doba. Za těch posledních pár let jsi dokázal zázraky – to uznává i Krovan.“

„Vždyť jsem vás jen svedl dohromady. A připomínal vám, co je cílem.“

„Dals nám naději. Vedení. Když vystoupíš ze stínů, ostatní se k tobě přidají.“

Džosiri se zamračil, ponořený do vzpomínek na tajné schůzky. Strach z prozrazení. Nadšení z nových spojení a přibývajících možností. Když se teď s vyhlídkami na povstání objevil strašák porážky, obavy se vrátily.

„Příliš mnoho jich stále žije v domněnání, že spolupracuju s radou.“

„Další důvod, proč ukončit tuhle přetvářku. Zaručím se za tebe. Krovan taky. Zbytek jim dokážeš činem.“

Džosiri se snažil vytěsnit důvěrně známý, neodbytný pocit marnosti. „Rada zakročí ještě rázněji než dříve. Makrov už mluví o dalším odsunu.“

Revece blýsklo v očích. „To je dobře. Připomene našincům, co už ztratili. Povstanou po tisících, než na sever vypluje první loď s transportem.“

„Matka si myslela totéž. A vidíte, jak dopadla. Nejsme připraveni.“

Džosiri se odmlčel. Je to pravda? Nebo z něj mluví strach? Od chvíle, kdy rod Trelanů vedl stovky lidí vstříc smrti, neuplynulo ještě ani jedno pokolení. Jeho selhání by zpečetilo osud Jižska. Tížilo ho kvůli tomu svědomí. Nejvíce v dlouhých, temných hodinách před úsvitem, kdy Anastázie pochrupevala.

Jeho matka mluvívala o osamělosti vůdců, o rozhodování ve věcech, které nemůže rozhodnout nikdo jiný. Jako malý tomu nepřikládal žádný význam. Jako mladík snažící se vypořádat s následky ZANJI zavrhoval její mínění jako projev domyšlivosti. Až teď poznal bolestnou pravdu.

Kdyby aspoň měl někoho, komu by se mohl svěřit. Důstojnost mu bránila přiznat se k obavám před Revekou nebo Krovanem. Anastázie by tomu nerozuměla. Navzdory zdání smrtelnosti – navzdory veškeré vřelosti jejího objetí – nikdy nepochopila pojmy jako nejistota a následek. Snad právě proto ho tak fascinovala.

Možná měl Kalenně říct pravdu. Aspoň by se o to břímě mohli podělit. Ale ne. Už se rozhodla. Teď se bude muset rozhodnout i on. Než události rozhodnou za něj.

Ale zatím ještě má čas. Nebo v to aspoň doufal.

„Nejsme připraveni,“ zopakoval. „Republice se až moc dobře povedlo zkrotit lid. I mně se to povedlo až moc dobře. Nejdříve je musíme vyburcovat z lhostejnosti. To přece musíte chápat. A musíte přesvědčit Krovana.“

„Jistě.“ Z Revečina hlasu čišelo zklamání. „Bojovala jsem za tvoji matku. Budu ti věrná, dokud nevydechnu naposled. Ale až ta chvíle přijde, chci jí čelit na svobodě, ne schovaná v lese a pronásledovaná vidinou toho, jak se věci mohly mít.“

Anastázie zkrivila rty v úšklebku, ale byla natolik soudná, že nic neřekla.

Džosiri položil Revece ruku na rameno. „Žádný strach. Fénix povstane. A vy budete u toho. Slibuju.“

„A Chadářani?“

Zvedl hlavu k měsíci. Jestlipak teď Chadářané žádají Ašanu o rychlé vítězství v Jižsku? Vše má svůj odraz. Noc a den. Ašana a Lumestra. Říše a republika. Vše kromě Jižska. Kam patří Jižsko? A jakou roli má sehrát Džosiri Trelan?

„Chadářané zůstanou starostí rady, dokud se nestanou naši.“

Reveka ho vzala za ruku. Stisk měla kostnatý, ale pevný. „S tím se asi budu muset smířit. Tys sem ale nepřišel složit přísahu nějaký starý bábě. Co chceš od Krovana?“

Džosiri zamrkal. Myšlenky na nástrahy a šance budoucnosti ho tak pohltily, že na to úplně zapomněl. Vedle vyhlídky na invazi se jeho požadavky zdály nepodstatné – snad i dětin-ské. Možná, ale jen možná však byly přesně tím, co teď potřeboval.

„Požádat ho o laskavost. Týká se to Makrova.“

„Našeho milýho archimandry?“ Tmou probleskl úsměv. „Poslouchám.“

Všechno dřelo. Košile, kožený lovecký plášť. Jezdecké kalhoty... ty ze všeho nejvíc. Melanna toužila po hedvábném bitevním úboru. I po vyšívaných šatech, které nosila ve společnosti svých královských vrstevníků u chadárského Zlatého dvora. Ty by sice byly nepraktické v trní a větvoví, ale aspoň by se v nich cítila dobře. Nedokázala pochopit, jak můžou Trezijci v tak těsném oděvu pochodovat, natož bojovat.

Melanna se tu noc nechystala k jednomu ani druhému. Byl to jen další krok k bližšímu poznání zdejší krajiny. Větší, než schválil její otec, ale mnohem menší, než po jakém sama prahla. Těšila se větší svobodě než kterákoli princeza před ní – a navíc už ve svém útlém věku osmnácti zim.

Na ztemnělých svazích praskaly větve. Tak hlasitě a často, že to nemohla být noční zvířata. Vítr unášel mezi stromy zalitými měsíčním svitem hlasy. Naléhavé. Pronikavé. Pohoršené.

Melanna se skrčila s rukou na dýce u opasku. Dala by přednost meči. Ten jí však naneštěstí byl odepřen.

Nehnutě čekala, až zvuky protkají postříbřenou noční krajinu barvami a tvary, a vychutnávala si příjemně vlahou vůni rozryté půdy. Čtyři Trezijci. Možná pět. Šli svým obvyklým těžkopádným krokem. Ubírali se podél řečiště při úpatí kopce, čtyřicet kroků daleko. Nešli v lovecké formaci – každopádně aspoň ne lovili ji. Ašana budiž pochválena i za to málo.

Podzvížení se přesunulo dál k západu. Zdravý rozum jí velel se stáhnout. Byla sice oblečená jako Trezijka, ale nemohla zakrýt snědou pleť, tak vzácnou v Trezijské republice, a přitom tak běžnou za její východní hranicí, ani volně splývající černé kadeře. Odmítla si zaplést vlasy do copů ve stylu trezijské šlechty, natož si je zkrátit po vzoru tamní chudiny. Pokud by padla do zajetí, její věznitelé by brzy pochopili, čím je, i kdyby jim nedošlo kým přesně.

Melannu ovšem nikdy moc neužilo na opatrnost, a to ani opatrnost diktovanou zdravým rozumem.

Proplétala se podrostem a místo zarostlých či rozbahněných stezek se držela v terénu, kde po jejím průchodu nezůstane žádné stopy. Stará hra, jíž se oddávala jako dítě pod baldachýnem rozlehlého klatoborského hvozdu.

Slabý výkřik a praskot větví ohlásily konec lovu. Tmavé obrysy se shlukly kolem ležícího muže. Ležel na zádech ve spleti břechtanu, šarlatové roucho měl potřhané a zabláčené a mohutný podbradek hněvivě napjatý. Před čtyřmi tasenými meči však nebyl vzdor na místě.

„Vlkohlavové!“ Mužův vztek ani v nejmenším nezmírnil vybranou nosovou mluvu severňana. „Za to budete viset.“

Nocí se rozlehl výbuch smíchu.

„Odvážná řeč, můj pane archimandrito.“ Žena zvýšila hlas, aby překřičela spolubojovníky. „V boji ti ta odvaha chyběla.“

Melanna se nenápadně připlížila k dějišti střetu a schovala se za pařezem. Mluvčí byla postarší, hubená, měla nakrátko ostříhané bílé vlasy a záplatovaný varkoč s fénixem, pevně utažený kolem hrudi. Její společníci byli muži, rozložití a neoholení. Čekali na její pokyn, dychtiví a poslušní. Melanna jí to záviděla. V Trezii byly dcery úplně stejně vážené jako synové, žádné zboží zabalené v damašku.

„Jsem služebník Lumestry, ne voják,“ prohlásil ležící muž se zpupnou hrdostí.

Hrot ženina meče ho polechtal pod bradou. „Vím, kdo jsi, Arzro Makrove. Máš na rukou tolik krve, že by to stačilo pro stovku vojáků. Jednoho dne bude ten dluh splatnej, eminence.“

„Radši ať ho splatí hned,“ utrousil další vlkohlav. „Proč si přidělavat starosti na potom.“

Skupinka souhlasně zamručela.

Stařena zakroutila hlavou. „Zabij ho a pošlou jinýho. O zasloužilce není nouze.“

Vlkohlav s pochmurným úsměvem přistoupil blíž k ležícímu. „Ale krvácej všichni.“

„Ne.“ Ženin tón nepřipouštěl diskusi. „Zpráva se dá poslat různě.“

„I tak jsem pro ho zabít.“

„A když místo něj pošlou Viktora Akadru?“ Žena zavrtěla hlavou. „Co pak?“

Vlkohlav si odplivl. Tvář zarostlá hustým strništěm zbledla. „Tak ho zabijem taky.“

„Jsi hlupák.“

„Tak proč jsi nás do tohoto nutila?“

Žena se ušklíbla. „Proč asi? Kvůli mincím v jeho sedlových brašnách. A protože i tak poníženej služebník jako jeho excelence se může ponížit ještě víc.“ Zaletěla pohledem k Makrovovi. „Svlíkej se.“

Makrovovi zacukal sval ve tváři. „Nic takového neudělám.“

Žena trhla zápěstím. Hrot meče se zabořil do masitých záhybů archimandritovy dvojité brady. „Ale uděláš, jinak ti s tím pomůžou moji hoši. A ti už si budou počínat krapet neurvaleji.“

Makrov vstal. Třásl se vztekem. Prsty chvíli zápasily s těžkými knoflíky a pak se šarlatové roucho svezlo do bláta. Následovala vyšíváná vesta a bavlněná košile.

„Zbytek taky, můj pane.“ Žena pokrčila rameny. „Ať si tě Ašana může dobře prohlídnout. Málokdy se jí naskytne nerušený pohled na jednoho z požehnaných kněží její sestry.“

Makrov, s hrotem meče stále u krku, si nemotorně zul boty a svlékl kalhoty. Melanna přihlížela jako uhranutá a uvažovala, jestli archimandrita bude ještě něco namítat. Nenamítal, ale záblesk v oku sliboval odplatu.

K rostoucí hromádce se přidalo vlněné spodní prádlo. Žena odtáhla meč. „A je to. Že to nebylo tak těžký?“

Archimandrita ji proklál vražedným pohledem, ale neodpověděl. Byl sice nahý jako prst a třásl se zimou, ale nehodlal ztratit i důstojnost.

Žena ukázala kamsi pod svah. „Tak už běž. Vesnicím se zdaleka vyhni. Nechceme přece vyděsit děti, že ne?“

Archimandrita se odpotácel, pobídnutý úderem plochou stranou meče přes hýždě.

Zrozmátí vlkohlavové začali sbírat odhozené šatstvo, ještě než zmizel z dohledu. Melanna je zanechala jejich osudu a odkradla se zpátky na vrcholek kopce. Noc byla ještě mladá a ona ji nehodlala promarnit.

3

Trezii, baštu severu a srdce republiky, halil temný příkrov noci. V přílivové zátoce městského přístavu stáli po pás ve vodě nehybní kraikoni pokrytí vrstvou vilejšů. Večerní slunce, stále se odrážející při sebemenším pohybu v tabulkových oknech krčmy U Stříbravy, už dávno sklouzlo za obzor. Spolu s ním se vytratil i čilý denní ruch. Slavné město utichlo a dění u říčního nábřeží dostalo pochybný ráz. Nebylo to vhodné místo pro syny a dcery vysoce postavených rodů, a mnozí z nich sem proto nevyhnutelně chodívali za zábavou.

Malachíáš Reveque pod vlivem oné svérázné opilecké ostražitosti upíral pohled do naplněné holby. Z dusného oparu konverzace se vynořovaly posměšky, hádky a útržky odrhovaček přístavních dělníků a rozléhaly se pod zapuštěnými trámy lokálu. Malachíášovi bylo jasné, že budou pokračovat až do časných ranních hodin.

Stejně jako on, když si nebude dávat pozor.

„Už bych měl jít domů.“ Musel se hodně snažit, aby ho v tom hluku bylo slyšet. „Slíbil jsem Liljaně, že nebudu pryč celou noc.“

Kazamor, usazený za stolem naproti němu, se rozvalil na židli. Vykulil oči v parodii uražené důstojnosti. „Cože? Ty bys mě nechal oslavovat samotného?“

Roza si odfrkla a nevraživě se na něj zadívala. „Díky.“

Kazamor nad tím bezstarostně mávl rukou. „Mám tě rád jako sestru, ale pouto mezi muži zkrátka nemůžeš pochopit. Zejména když je to pouto zakalené v bitvě jako to naše.“ Věc se tím pro něj vyřešila, a tak si důkladně přihnul z holby.

Roza nehnula brvou. „Ach tak. Kdys posledně zaujal své místo v šiku, Malachíáši?“

Tak dávno, že tam už neměl co pohledávat, to mu bylo jasné. Malachíáš se zatvářil kysele. Jak se z toho všeho stala jeho vina? Ne že by ho to udivovalo. Ve čtyřech si byli tak blízcí, jak jen mohou přátelé být. Jakmile je rozdělila něčí nepřítomnost – jako onoho večera vinou věčné nedochvilnosti –, hovor se neodvratně zvrhl ve vzájemné trumfování.

„Poslední dobou bojuju slovy.“

„A já zase ocelí.“ Roza se naklonila přes stůl. „Dokonce si vybavuju, že můj meč zachránil kůži panu Kiradinovi u Tarvalionu. A u Treggského příkopu.“

Kazamor se naježil. „A pan Kiradin si vybavuje čísi mnoho-mluvné díky po té krvavé řeži u jižního okraje Klatoboru. Nebylas to snad ty, ach, slovná Ravonnská Žnečko?“

„Cha! V tom to právě je. My dva jsme spolu prošli desítkami bojišť. Malachiáš za posledních deset let ani nevzal meč do ruky.“ Trpce se pousmála. „Tak mi ještě jednou pověz, že naše pouto má menší váhu.“

Roza byla sice trezijskou rytířkou, ale vtípem vládla stejně zručně jako mečem. Jednoho dne prokáže republice skvělé služby ve velké radě – pokud bude ochotná vzdát se zeleného kabátce essamerské kapituly a žlábkované zbroje kvůli sametové róbě. To, že vyměnila kabátec a brnění za decentní civilní oděv, byla vzácná pocta. Bez oceli se zdála poddajnější, ale Malachiáše to neoklamalo. Věděl, kolik Chadářanů už poslala do mlhy. A navíc ani teď neodložila opasek s mečem. Sebevětší počet důvodů by ji nepřiměl promenovat se tady neozbrojená.

Kazamor to nikdy nedotáhne do rady. Měl sklon mluvit bez rozmýšlení, ať už v podroušeném stavu, nebo za střízliva. Patřilo to k jeho kouzlu. Tentokrát se však udržel a nasupeně na Rozu pohlédl. Ta jen vědoucně povytáhla obočí.

Malachiáš přemohl úšklebek. Bojové linie se posouvaly. Laskavý člověk by se teď pokusil odvrátit Rozin hněv. Jenže čím rychleji Kazamor vyvázne, tím dříve ho Malachiáš vystřídá v roli obětního beránka. A tak polkl doušek piva, otřel si rty a přiložil do kamen.

„Nevšímej si ho,“ prohlásil. „Kazamor se bojí, že neodolá tvým půvabům, když vás nechám o samotě.“

Žert nežert, z Rozy a Kazamora mohl být pohledný pár. Oba měli vlasy v barvě zralé pšenice a oči světlé a modré jako zimní nebe. Roza měla tvář božské serafie – kdyby serafie měla ve zvyku se mračit. Kazamor měl vystouplou bradu a vysoké čelo připomínající portréty dávno mrtvých králů. Už příliš dlouho

však byli přáteli. Všichni jimi byli. Veškerá zbývající přitažlivost byla zasutá pod celoživotním nánosem chyb a slabín pozorovaných zblízka.

Malachíáš byl spokojený se svým tuctovým vzhledem, třebaže tmavé vlasy už mu začínaly šedivět. Vytrřibená mysl je mnohem cennějším nástrojem než pohledná tvář a vydrží déle.

„To bych se radši líbala s kozlem,“ vyprskla Roza.

Malachíáš se zakřenil do holby.

„A proč ne?“ zauvažoval nahlas Kazamor. „Všichni víme, že máš slabost pro plnovousy.“

„Stejně jako všichni víme, že tobě nikdy nevyroste nic, co by si ten název zasloužilo.“

Kazamor se zhroutil na opěradlo židle. Rukama si sevřel hrud v předstíraném utrpení. „To, cos právě řekla... Jako bys mi vrazila čepel do srdce.“

Roza se uchechtla. „Je to velký terč. Prežiješ to.“

Kazamor s rukama stále přitisknutýma k hrudi zavřel oči. „Nikoli. Už slyším třepetání teskných křídel. Lumestra posílá své služebnice. Budou prolévat zlaté slzy, až mě budou odnášet pryč.“

„Mám pocit, že serafie neoplakávají nikoho, tím méně muže.“ Roza povytáhla obočí. „Na druhou stranu, tebe lze jen stěží označit za muže, že?“

Kazamor otevřel oči. „Co to slyším? Zvědavost? Běda, má drahá, krásná spolubojovnice, už jsi promeškala svou šanci. Zaslíbil jsem se vyšším zájmům.“

Roza se odvrátila s podrážděným vzdechem a zadívala se na druhý konec místnosti. „Jsi nemožný.“

„To se ti celou dobu snažím říct.“ Kazamor nezvykle zvažněl. „Mé srdce patří jině.“

Roza to nekomentovala. Malachíáš si řekl, že už toho bylo dost.

„Pořád se tedy chystáš to udělat?“ zeptal se.

„Bez jediného zaváhání.“ Kazamor se narovnal. „Matka roztaje, až se setká s Kalennou. Jak by nemohla?“

Malachíášovi to připadalo jako naprosto nepodložené očekávání. Syn sice vidí leccos, co známým zůstává skryté, ale v tomto případě...

„Má tvá matka ve zvyku často tát?“ Rozin výraz byl jako vytesaný z kamene.

„Občas ano. Vždyť jsem ji sám jednou viděl, jak se usmála na Marka.“

„Na svého majordoma?“ Malachiáš se pokusil představit si paní Ebigail Kiradin, jak oblažuje sluhu něčím třeba jen vzdáleně připomínajícím srdečnost. Vzdal to. I fantazie má své meze. „Tomu nevěřím.“

„Je to tak.“ Jestli se Kazamor urazil kvůli své matce, nebylo to na něm vidět. „Přistihl jednu nevolnici, jak se pokouší pláchnout se stříbrem. Vynadal jí tak důkladně, že když skončil, holka byla bledá jako smrt.“

„Á.“ To už znělo jako něco, co mohlo přimět paní Kiradin k úsměvu. „Nečekal bych od tvé matky, že pustí jižňanku ke stříbru.“

„Taky už nikdy potom nepustila. Všem jim zabavila papíry a vyhnala je z domu. Teď už se asi schovávají před biřiči v Kališti.“

Malachiáš se zamračil. Jižňanští nevolníci nebyli technicky vzato otroci. S cejchem odsunutých, vypáleným na dlani, však nesměli vykonávat placenou práci bez dokladů. Ebigail Kiradin přinejlepším odsoudila své služebnictvo k životu v hladu a zločinu.

„Počkat...“ protáhla Roza. „Přirovnáváš svou snoubenku k Markovi nebo ke zlodějské služce?“

Kazamor zkřivil ústa. „Vyjadřuju se jen k matčině příležitostné shovívavosti.“

„Jeden úsměv. A ty si myslíš, že Kalenna Trelan z ní vyloudí další?“ Roza zavrtěla hlavou. „Musíš být zamilovaný, že jsi tak slepý. Divím se, že tě matka nevydělala.“

„Vydědit mě? Svého nejoblíbenějšího syna?“

„Svého jediného syna,“ upřesnil Malachiáš.

Kazamor přešel takovou drobnost bez komentáře. „Vy jste mi ale přátelé, takhle mi kazit radost. To nehodlám dopustit. Kalenna bude mou manželkou a já budu nejšťastnějším mužem v republice.“

Malachiáš obrátil list. Měl pocit, že od něj vůbec nebylo hezké, takhle přítele popichovat. Kalenna Trelan učarovala Kazamorovi bez ohledu na překážky spojené s jejím jižňanským původem. Po

dvou zasnoubených přervaných chadárskými kopími si zaslouží dobré manželství. A jestli bude založené na nelíčené náklonnosti místo upevňování dynastie, Malachiaš mu je bude závidět.

Roza dopila holbu. „Další runda je na mě. Dáte si ještě?“

Malachiaš se zadíval do zbytků svého piva. Měl odejít už před hodinami. Teď ho čeká přednáška a zdvořilý úsměv s náznakem pohrdání. Bude se jim snáz čelit po dalším pivu.

„Jistě.“

Kazamor se potácivě zvedl. „Dej ty peníze pryč. Budeme slavit stylově a na můj účet. Dokonce...“ Odmlčel se a čelo se mu hloubavě sraštilo.

Malachiaš zachytil Rozin pohled, ale když jim to oběma došlo, bylo už pozdě.

„...koupím pití každému, kdo si připije na Kalennu Trelan,“ zaburácel Kazamor, „klenot Jižska a nejjasnější hvězdu každé oblohy!“

Okolní hluk přerostl ve sborové ovace. Pěsti a korbely souhlasně bušily do stolů. Kazamor se široce usmál. Stoupl si na židli a opájel se obdivem. Pomocí prázdné holby vyburcoval osazenstvo krčmy k ještě většímu povyku a dirigoval bouřlivý halas jako hudbu vydávanou orchestrem.

Malachiaš si ulehčeně vydechl. Už se začínal bát, že...

„Připíjej si té své jižňanské kurvě jinde.“

Jásot utichl.

Kazamor strnul uprostřed pohybu. „Je mi líto, ale neslyšel jsem moc dobře.“

„Tak to řeknu znovu a jasněji.“

Malachiaš se otočil na židli a pokusil se zjistit, kdo to mluví. Tam, v boxu u křivého schodiště. Měla blíž k jeho pětatřiceti letům než k Rozině a Kazamorovu nižšímu věku. Žádné stopy podnapilosti ve tváři ani v zastřeném hlase. Už ji někdy viděl – na zasedáních rady. Ne v komnatě státní rady, ale v doprovodu pana Tareva. Dcera... ale jak se jmenuje?

Vstala. Stejně jako Roza opovrhla šaty bez ramínek ve prospěch vypasované haleny, kazajky a kalhot. Praktický oděv pro praktickou ženu, zejména na výpravu do přístavní čtvrti.

„U Zanji jsem ztratila matku a sestru. Jestli chceš připíjet Tre-
lanovně, připij jí ve škarpě, kam oba patříte.“

Kazamor seskočil ze židle a s bouchnutím postavil holbu na stůl. Malachiáš se rozpomněl. Aske Tarev... tak se ta žena jmenuje. Ale nebude se tak jmenovat dlouho, pokud někdo něco neudělá. Vstal trochu vrávoravěji, než by se mu líbilo, a zastoupil Kazamorovi cestu.

„Pak tvé příbuzné položily život za jednotnou republiku,“ odpovéděl jí. „Naše rozkoly zanikly s Katjou Trelan. Nechme je za námi.“

„Malachiáš Reveque, věčný usmiřovatel,“ ušklíbla se Aske. „Nemluvíš za moji rodinu.“

„A ty dlužíš omluvu mé snoubence,“ procedil Kazamor. „Mám ji z tebe vyrvat?“

Malachiáš mu položil ruku na hrud'. „Nevšímej si jí.“

Kazamor k jeho úlevě zůstal stát.

V lokále bylo příliš mnoho mečů. Kazamor mohl počítat jen s Malachiášem a Rozou. Aske měla podle kamenných výrazů u jejího stolu tři obránce. A zbytek? Většina hostů nebude riskovat zatažení do šlechtické pŕtky. Nejspíš. Člověk ale nikdy nemá jistotu, jakmile se krev jednou rozproudí.

„Rozo?“ zeptal se Kazamor.

Roza jako jediná z jejich trojice pořád ještě seděla na svém místě. S nohou přehozenou přes nohu a opřeným loktem budila dojem lenošící ženy. Těkala však očima sem a tam a odhadovala jejich šance.

„Tohle bude lepší probrat venku. Je to hezká krčma. Nechtěla bych ji vidět poničenou.“

Překlad: Roze se nelíbí jejich vyhlídka, pokud dojde k regulérnímu boji. Malachiáš si nebyl jistý, jaký z toho má pocit. Šance na vyvážnutí z hospodské rvačky jsou mnohem vyšší než u souboje v nějaké zastrčené uličce. Malachiáš a Roza by z něj sice vyvázli bez zranění, ale Kazamora by to mohlo stát život.

„No?“ Kazamor si založil ruce a zavrtal se pohledem do Aske.

V jeho hlase už nezaznívalo žádné veselí a nebyla v něm ani stopa po předchozím bujarém nápadníkovi. Jeho úsměv byl

úsměvem vlka. Malachiáš se ošil. Z téhle stránky znali Kazamora Chadárané.

Aske si dala s odpovědí načas a pozornýma očima zkoumala své šance. O výsledku však nakonec nemohlo být pochyb. Výzva, ať už zaobalená jakkoli, se neodmítá. Ne když je u toho tolik svědků a v sázce pověst.

„Ať je po tvém.“

4

Beze slov se shodli na průchodu mezi dvorem pro povozy u krčmy a sousedním skladištěm. Byl tak daleko od křemenných luceren na ulici, že nemohli upoutat pozornost biřiců. A tak blízko Stříbravy, že každé pronesené slovo podbarvoval tichý hukot říčního jezu.

Roza zastavila hned v ústí uličky. Opřela se zády o zeď a poháněla ostatní. „Tak co? Ať už to máme za sebou.“

Malachiáš se znepokojeně zadíval k řece. „Slyšels ji. Ne že mě tady načapají.“

Kazamor zavrtěl hlavou. „Vždycky máš takové obavy o svou pověst.“

„Jen tady dohlížím na to, abys neudělal žádnou hloupost.“

Kazamor se jíživě pousmál. „Pozdě. A nebráním svou pověst, ale Kalenninu.“

Třeba tomu dokonce i sám věří, připustil v duchu Malachiáš. Pýcha je složité břímě. V Kazamorově hlase však byla slyšet vzácná radost. Třeba tady opravdu jde jen o Kalennu. Malachiáš jen doufal, že mladá žena bude vděčná za nebezpečí podstupované jejím jménem.

Své myšlenky si nechal pro sebe. Jeho pozornost patřila výhradně Aske a její družině na protějším konci uličky. Doprovázeli ji tři muži. Dva v karmínovočerných kabátcích tarevovské gardy a jeden v prostém černém oděvu. Malachiášovi se zdálo nespravedlivé, že si jich přivedla tolik, ale to byla ta potíž s podobnými souboji. Samotný obřad vznikl na dálných bojištích a vojáci na opuštěku ho pak přinesli do vlasti. Neměl žádná pravidla, jen nezávazný souhlas s tím, co bude následovat.

Kazamor mu stíkl rameno a vykročil do uličky. V půlce průchodu rozpřáhl ruce. Meč měl stále v pochvě.

„Dobrá. Jak to uděláme? Na tři zásahy, nebo z tebe vykřeše omluvu jen krev?“

Aske odpověděla jen vzteklým zařváním. Vystartovala po něm s obnaženým mečem v ruce. Holínky zadusaly v odpadcích a koňském hnoji.

Malachiáš se ohlédl po Roze. Pokrčila rameny. Tvářila se ponuře a zamýšleně.

Kazamor stál jako přimražený s rozpřaženýma rukama a mečem v pochvě. V posledním okamžiku udělal krok stranou. Askin meč prosvítl kolem něj. Vzápětí ho následovala i sama Aske, ze zadu pobídnutá podpatkem Kazamorovy boty.

„Nemáš tedy vůbec žádné vychování?“ komentoval to Kazamor. „Chceš to zkusit znovu?“

Aske zavrčela a přešla do dalšího bezhlavého útoku. Ten skončil skoro stejně jako první.

Kazamor vytasil meč a začal jím před sebou opisovat rozmáchlé kruhy. „Takhle bojovaly tvé příbuzné u Zanjí? Není divu, že tady teď nejsou a nemůžou se hájit samy.“

„Neponižuj ji, Kazamore,“ prohodil na půl úst Malachiáš. „Jen to tím zhoršíš.“

Aske si odplivla. „Ty se opovažuješ urážet moji rodinu?“

Meče třesly o sebe a čepele se zkrřížily. Aske odtančila. Zaútočila znovu, tentokrát už ne rázným úderem, ale přívalem rychlých seků ve výši pasu. Kazamor je všechny odrazil a podnikl výpad na Askino břicho. Odpotácěla se a zalapala po dechu.

„Musíš se víc snažit,“ dobíral si ji Kazamor. „Vždyť jsem ani ne před měsícem zkrřížil meč se samotným Kaiem Saranem.“

Aske naznačila výpad zleva a udeřila zprava. Kazamor se nenechal nachytat na fingovaný útok a uhnul před Askíným bodnutím.

„Tolik síly,“ pokračoval, „a přesto mi neušetřil jedinou ránu. Poslal jsem ho zpátky k hranicím se staženým ocasem.“

„Je to pravda?“ zeptal se Malachiáš Rozy, aniž spustil oči ze souboje.

Vyprskla. „Pochybuj. Chadárané teď mají tolik starostí s umírajícím císařem, že nemají čas dělat potíže. Kazamor určitě celou dobu v poli nevylezl ze stanu, natož aby zkrřížil meč s císařovým synem.“

Meče se znovu střetly. Kazamor už se nespokojil s obranou a přiměl Aske ke sledu roztřesených krytů. Rozdíl mezi zručností obou šermířů se i Malachiášovým nezkušeným očím zdál zarážející.

Kazamorovy seky protkávaly šero v průchodu překrásnými záblesky měsíčního svitu. Askiny kryty byly trhané a nevyrovnané.

„Tady něco nehraje,“ zamumlala Roza.

„Je lepší než ona, nic víc.“ Malachiáš pokrčil rameny. „Je lepší než většina lidí.“

„Ne,“ trvala na svém Roza. „Tohle je něco jiného. Mysl a tělo spolu svádějí boj.“

V tom byl ten zádrhel s Rozou. Občas bylo nutné ji luštit. „Ona se nesnaží vyhrát?“

„Nebo možná hraje o čas.“ Koutek Rozina rtu sebou cukl. „Nebo je v tom možná něco jiného.“

Malachiáš se znovu rozhlédl, ale pokud v tom opravdu bylo něco hlubšího, jeho očím to zůstávalo skryté. Očekávání vyznařující z Askinych společníků se mu však zdálo nepatřičné. Aske neměla šanci vyhrát. Jedinou otázkou bylo, jak dlouho vydrží, než se vzdá. Ledaže...

„Ti ostatní,“ zašeptal. „Na něco čekají. Je to léčka.“

Roza se zamračila. „Sežeň hlídku. Já na ně dohlédnu.“

Malachiáš otevřel ústa k námitce, ale pak je zase zavřel, protože pochopil, jak rozumný je to návrh. Beztak by v boji nebyl k ničemu dobrý.

Na protějším konci uličky se vynořila čtveřice stínů, zastínila jez za ním a vzala jim naději na ústup.

„Pozdě,“ vydechl Malachiáš.

Roza se odstrčila od zdi. Zabubnovala prsty do jílce meče. „Stoupni si za mě.“ Zvýšila hlas. „Tohle je soukromá záležitost.“

Stíny si jí nevšimaly. Protáhly krok, karmínovočerné kabátce se přiblížily a velitel předstoupil před ostatní.

„Odstup,“ zahřímál a vytasil meč. „Nemusíš zemřít taky.“

Roza smutně zavrtěla hlavou. „Nemáš ponětí, v jakém jsi maléru, chlapče.“

„Jak chceš.“

Velitelův meč se zablýskl. Roza ho odrazila. Volnou rukou chytila gardistu pod krkem. Levou nohu mu zahákla za kotník. Dopadl zády na zahnojenou dlažbu a jeho zdušený výkřik utichl heknutím vyraženého dechu.

Roza dupla holínkou a nevzrušeně se zadívala na trojici gardistů, teď ještě o něco bledších než předtím. „Kdo bude další?“

Malachiáš se otočil k bojujícím a přiložil si dlaně k ústům. „Kazamore! Ušili na tebe budou!“

„Cože?“

Kazamor se ohlédl přes rameno. Po dobré náladě už nebylo ani stopy. Aske využila jeho nepozornosti. S vítězným výkřikem podnikla výpad na páteř.

Kazamor se otočil na patě. Odvrátil Askinu čepel a vyrazil jí zbraň z ruky. Vzápětí už tiskl Aske ke stěně skladiště. V pěsti svíral pořádnou hrst její drahé haleny a držel jí meč pod krkem.

Ohlédl se po jejích společnicích z krčmy, teď postupujících uličkou s vytasenými meči. „Zpátky!“

Ten v čele, sinalý muž v prostém černém úboru se strništěm na bradě, pokrčil rameny. „Pokud zemře paní Tarev, zemřou i tvoji přátelé.“

Roza zacouvala k Malachiášovi. Svou čepelí vybízela zbylé nově příchozí, ať zkusí štěstí. Drželi se mimo dosah – buď jim stačilo vyčkávat, nebo to dostali rozkazem.

Malachiáš poprvé po mnoha letech litoval, že skončil s uměním meče. Když nic jiného, měl mít u sebe zbraň... Jistě, jen by se tady pletl, ale třeba by to bylo lepší než být úplně k ničemu.

„Nemůžete zabít člena rady a dva rytíře republiky,“ ozval se. „Ne bez následků.“

„Kdyby u toho byli svědkové, tak možná,“ zachroptěla Aske.

„A nemusíte umřít všichni,“ dodal sinalý. „Vy můžete odejít.“

Malachiáš si odfrkl. „Nechali byste nás odejít? Svědky?“

„Je to tvé slovo proti slovu paní Aske. Jakou cenu má tvé slovo, pane Revequeu? Dost vysokou na obvinění z vraždy před státní radou?“

Malachiáš se zamračil. Askin otec měl tak velký vliv, že žádná podobná žaloba neměla šanci uspět. Aske by popřela, že do toho byla zapojená. Násilnost by byla smetena ze stolu jako dílo prospěchářských budižkničemů.

Sinalý měl pravdu. Malachiášovi se to přičilo, ale bylo to tak. Jeden život, nebo tři a nikdo by se nedočkal spravedlnosti.

Pokoušela se o něj nevolnost, nevolnost a hněv, jaký necítil už dlouhé roky.

Kazamor otráveně zamručel. Sklopil hrot meče k dlažbě a pustil Aske. „Nepamatuju nikoho, kdo by si dal tolik práce kvůli vítězství v souboji. Chceš mi říct proč?“

Aske si promnula krk a chopila se meče. „Už víš proč. Moje matka umírala tři dny na utržená zranění. Sestřino tělo se nikdy nenašlo. Neměli jsme co pohřbít. Její hlas se rozléhá rodinnou hrobkou, ale já jí nemůžu dopřát klidu.“

„Když se to stalo, Kalenna byla dítě. Nebyla dokonce ani u Zanji.“

„Rodové hříchy. Ať si její nečisté plémě shnije na jihu. Nikdy nebude zastávat místo v radě.“

„Zřejmě mám mnohem ušlechtlejší důvod zemřít než ty zabít.“ Kazamor se uchechtl, ale navzdory zdánlivému veselí zazněl v jeho hlase vzácný náznak odevzdanosti, prozrazující učiněné rozhodnutí. Zachránit si kůži bylo pro muže jako Kazamor daleko na druhém místě za záchranou přátel. „Radši se nad tím zamysli, než se začneš vychloubat před sestřiným duchem.“

„Kazamore?“ Roza nespouštěla oči z mečů protivníků. „Na tohle nehodlám přistoupit.“

„O tom nerozhoduješ ty, Rozo,“ odpověděl. „Odlož meč.“

Polohlasně zaklela a upustila meč.

„Ale aby bylo jasno.“ Kazamor se naklonil k Aske a do jeho hlasu se vloudila velice nekazamorovská krutost. „Není to naposled, co slyšíš ducha. Přistoupím na jakoukoli dohodu, kterou bude Krkavec vyžadovat. Můj zmor se vrátí pro tvou duši, než mé tělo stihne vychladnout. Bude tě sužovat tak, jak to umí jen duch, co nemá spočinutí. A ty, ty můro jedna zahořklá, budeš litovat, žeš vůbec kdy slyšela mé jméno.“

Aske sebou trhla a polkla.

Kazamor se narovnal. Jeho meč zařinčel na dlažbě.

„Tak jdeme na to nebo ne? Nechat někoho čekat je nezdvořilé.“

Z úst uličky se ozvalo vyjeknutí. Následovalo *buch* padajícího těla a hned za ním zdušený výkřik. Malachiášův hněv i stud se vypařily a vystřídala je blažená radost. Když sinaly zatápal po meči, Malachiáš ucítil, jak se Roza vedle něj napjala.

Kazamor se zasmál a zavrtěl hlavou. „Rozhodl ses k nám přidat, co?“

Viktor Akadra působil ve stísněném prostoru uličky impozantně i beze zbroje. Byl o hlavu vyšší než Kazamor, skoro o dvě vyšší než Malachiáš, a sálala z něj lhostejnost. Mohutnou rukou vlekl jednoho tarevovského gardistu jako hračku. Muž povykoval a zmítal se, ale Viktor budil dojem, že si ani neuvědomuje jeho údery. Ušetřil mu políček a odhodil bezvědomého gardistu na jeho společníka, který už takové štěstí neměl. Kolem nohou mu pohládal černý samet pláště.

„Někteří z nás mají své povinnosti.“

Aske Tarev zpopelavěla ve tváři. Viktorovu pověst samozřejmě znala. Málokdo ji neznal. Hrdina od Gatherského pole. Muž, který zabil proradnou Katju Trelan. Šampion státní rady.

Poslední z někdejších Rozíných protivníků se otočil vstříc nové hrozbě.

Roza se shýbla pro meč. Sinalý udělal krok vpřed s tarevovskými gardisty v patách. Aske namířila hrot meče Kazamorovi na břicho.

„Ať tě ani nenapadne...“

Malachiáš se odstrčil ode zdi a pověsil se na Aske. Náraz jí vyrazil meč z ruky a jemu skoro všechen dech z plic. Ulička se naklonila. Náraz na špinavou dlažbu pak připravil Malachiáše o zbytek dechu. Ale nepustil se a odolával úderům loktů i bot, zatímco Aske se mu snažila vytrhnout. Poprvé od příchodu do uličky nebyl zbytečný.

Chvilke vzápětí skončila, jak už takové chvílky končívají – v tomto případě ranou loktem do břicha, po níž se musel sípavě nadechnout, zatímco kolem něj vládlo pozdvižení. Aske se s vítězným výkřikem vydrápala na všechny čtyři.

Malachiáš se plazil za ní. Před očima se mu dělaly mžítiky. Snažil se nemyslet na to, čím se plazí. Když se Askina ruka sevřela na meči, skočil. Čepel mu zasvištěla nad hlavou a oni se té noci už podruhé zhroutili na zem ve spletnoci paží a nohou. Tentokrát Malachiáš skončil nahoře.

Vzadu na límci se mu sevřela čísi ruka, zvedla ho a odtáhla ho pryč.

„Klid, pane radní,“ ozval se Viktor. „Její druhové utekli. Už má dost.“

Zadýchaný Malachiáš se nezmohl na odpověď.

„Dost?“ Kazamor odkráčel zpátky na konec průchodu. Po sinalem muži a jeho dvou gardistech nebylo ani památky. „Ani zdaleka.“

Odkopl Askin meč z dosahu a zvedl ji. „Pokoušet se mě zabít? To je jedna věc. Ale ohrožovat mé přátele?“

Zprudka do ní strčil a Aske narazila do zdi. Měla pod krkem Kazamorův meč, ale v očích jí blýskalo. Malachiáš viděl ten výraz v poradní síni mnohokrát. Riskovala a prohrála. Členové rady samozřejmě jen výjimečně dávali v sázku život jako ona teď.

„Pust' ji.“ K Malachiášovu údivu to byla jeho vlastní slova.

„Pokusila se tě zabít,“ obořil se na něj Kazamor s planoucím očima.

„A neuspěla.“ Zdůvodnění mu samotnému znělo nepřesvědčivě, a tak se pokusil o lepší. „Předej ji biřicům. Stane před soudem.“

Kazamor zakroutil hlavou. „Ty tomu věříš?“

Dusot bot ohlásil Rozin návrat z druhého konce uličky. Zastavila s tvářemi zrudlými námahou. „Ztratila jsem je v půli cesty k Chajádrovému háji. Teď už můžou být kdekoli. O co jsem přišla?“

Viktor si založil ruce a opřel se ramenem o zeď dvora. „Kazamor se právě chystá zavraždit paní Tarev. Nebo možná ne.“

„Myslíš, že bych neměl?“ Do Kazamorova hlasu se vrátila krutost. „Co bys dělal ty?“

„To už by byla mrtvá.“ Malachiáš netušil, jestli Viktor žertuje nebo ne. Přítelova tvář málokdy prozrazovala víc, než sám chtěl, a stará jizva na levé tváři dodávala většině jeho výrazů nádech ponurého veselí. „Teď je ale řeč o tobě.“

„Buď to udělej, nebo ne,“ sykla Aske. „Nejsem tvá hračka. Nebudu se doprošovat.“

„Má pravdu, Kazi.“ Roza nakopla bezvědomého gardistu. „Když budeme otálet, někdo uvidí něco, co by radši neměl vidět.“

Malachiášovi z toho vycházel jeden hlas pro Askinu smrt, jeden proti a... kdoví, jak se k tomu staví Viktor. Copak jen

jemu dochází, že zabitím Aske se situace jen zhorší? Jenže Kazamor měl rozhodující hlas a nádavkem pošramocenou pýchu. Apelem na pýchu by se snad dalo dosáhnout toho, co rozum nezmůže.

„Dluží ti omluvu,“ utrousil Malachiáš.

Kazamor sklonil hlavu. Otráveně si odfrkl. „To ano, že?“

Uličkou se rozlehlo tiché zaburácení Viktorova smíchu. Roza protočila oči v sloup. Malachiáš si vydechl.

Kazamor se střetl s Askiným pohledem. „Tak co to bude, paní Tarev? Omluva nebo meč?“

Polkla. „O... omlouvám se...“

Kazamorův meč sebou cukl. Askinu pokožku potřísnil pramínek krve.

„Omlouvám se za to, že jsem nazvala Kalennu Treelan kurvou,“ pronesl.

„Tím to začalo?“ zamumlal Viktor.

Malachiáš přikývl. „Tím to začalo.“

Viktor zamručel a odtáhl se.

„Omlouvám se za to, že jsem nazvala Kalennu Treelan kurvou.“ Vzdor v Askiných očích vystřídala čirá zášť.

Kazamor se zjevně začínal vžívat do nové role. „A už chápu, že můj jazyk vedla spíš žárlivost než zdravý rozum.“

„A už chápu, že můj jazyk vedla spíš žárlivost než zdravý rozum,“ procedila Aske zaťatými zuby.

Kazamor se k ní naklonil. „Teď si odepni opasek s mečem. Pak můžeš jít.“

Ruce zatápaly na přezce. Opasek s pochvou s plesknutím přistál na zemi. Kazamor se ušklíbl a sklopil meč.

„Děkuji vám za krásný večer, paní Tarev.“

Aske se prodrala kolem něj s tváří opět netečnou a rameny shrbenými pod tíhou křehké důstojnosti.

Zastavila ji Viktorova ruka. Viktor se k ní sklonil a zašeptal jí do ucha něco tak tiše, že Malachiáš neslyšel, co říká. Pak se narovnal a Aske pokračovala v chůzi, byť trochu vrávoravěji než předtím.

„Cos jí řekl?“ vyzvídala Roza.

„Cenu, kterou zaplatí za další pokus.“ Viktor pokrčil rameny. „Myslím, že jsme si rozuměli.“

Kazamor se smíchem zvedl Askin meč i pochvu a podal je Malachiášovi. „Tumáš. Zasloužená trofej. A připomínka, že nemáš chodit po ulicích bez nich.“

Malachiáš zaváhal, ale pak si je vzal. Meč dokonale pasoval do pochvy a opasek mu seděl docela dobře. Připadal si zvláště, jako by se vrátil do svého starého života – s takovou úlevou kdysi opuštěného.

„Co bude teď?“

„Teď,“ opáčil Viktor, „u mě Kazamor má dluh. Může mi ho splatit v pivu.“

MALADAS, 26. DEN VZKVĚTĚNÍ

Tma je našim srdcím vždy nablízku. Sytí se naší pýchou
a naším strachem. Svádí nás k bláznovství zahalenému
přeludem slávy a nenávisti oděné do zbožných prohlášení.

z kázání Konora Belenza

5

Královská brána hýřila barvami a zvuky. Povozy se kodrcaly stís-
něným bludištěm hrázděných měšťanských domů k tržišti, nebo
se vracely na venkov, zbavené plodů příslušné živnosti. Ve slav-
nostních průvodech kněží se leskla zlatá roucha. Řemeslníci,
vojáci a nevolníci se míhali sem a tam. Krev Trezie. Malachiáš
jen litoval, že to vše nemůže probíhat aspoň o maličko tišeji.
Opouštěl město po trase vedoucí kolem essamerského cvičiště –
s veškerým nevyhnutelným křikem a ráumem, patřícím k vo-
jančení stejně jako prolitá krev – a doufal, že v cíli se naskytne
chvíle klidu.

Ráno se dostavilo v příliš těsném závěsu za včerejší nocí. Ma-
lachiáš měl pocit, že Lumestřino světlo září jen a pouze proto,
aby mu vypálilo znavené oči. Vznosné kamenné zdívo Královské
brány skýtalo blažené útočiště před jeho nápor. Naneštěstí
neskýtalo vůbec žádnou úlevu před ruchem ranního provozu.
Malachiáš by si ze všeho nejradši zalezl zpátky do postele

a počkal, až dopoledne přejde. Už takhle se ale s přáteli moc často nevidal.

„Nezapomněls ten prsten, vid’?“ zeptal se.

Kazamor poplácal sedlovou brašnu. „Za koho mě máš?“

„Za člověka schopného ztratit vlastní meč, kdyby ho neměl připnutý k boku.“

Trpký úsměv. „Pravda. Jenže meče seženeš v tomhle městě všude. Babiččin prsten je nenahraditelný. Jeho safíry budou zářit na Kalennině ruce o to jasněji.“

„Stejně si myslím, že bys měl počkat, až budeš mít jasnou hlavu,“ podotkl Malachiáš.

Kazamor se se smíchem natáhl a poklepal mu na rameno. „Nic ti nepročistí hlavu tak jako vítr ve tvářích. A vůbec, já mám hlavu v pořádku. Nepromítej si své soužení do druhých.“

Malachiáš udělal grimasu. „Netrap mě. Kdybych stál o výčitky, mohl jsem zůstat doma.“

Kazamor se narovnal v sedle a zavrtěl hlavou. „Další hádka s Liljanou?“

Roza trhla otěžemi. Její kůň se k nim přitočil, jako by ani nevnímal těžké sedlové brašny. „A kdo jí to může mít za zlé? Malachiáš je prostopášník. To ví každý.“

Malachiáš při pohledu na její smrtelně vážný výraz vyprskl. „Nebyla to Lily. Na schodech si na mě počkala Sidara. Víte, že mě odmítla – opravdu kategoricky odmítla – pustit dovnitř, dokud se neomluví za to, že dělám takový hluk?“

Viktorův basový smích se přidal k ostatním. Jeho veselí ostře kontrastovalo s tísňivým dojmem z jeho přítomnosti. Nějak se mu dařilo pohlcovat světlo. Malachiáš neměl ponětí, jak může v takovém horku snést sametovou pelerínu.

„Tak cos udělal?“ zeptal se Kazamor.

„Co asi? Omluvil jsem se. Pak jsem ji poslal zpátky do postele a odpotácel jsem se vyspat.“

„To jsi mi pěkný rádce, když prohraješ hádku s vlastní dcerou.“

Malachiáš si odfrkl. „Umět taktně ustoupit je základem politiky. Ale jejího bratra je mi líto. Moc bych nedal za to, že bude Konstanse v jednom kuse komandovat.“

Kolem prošel vojenský útvar a za ním kněz ve zlaté sutaně, prozpěvující pisklavým hlasem tklivý hymnus. Důstojnice v čele formace si přitiskla zařatou pěst k hrudi. Viktor opětoval pozdrav, dokud neprošla pod napůl spuštěnou padací mříží.

„Nemusel jsem sem chodit, abyste věděli,“ poznamenal Malachiáš.

„Pche!“ opáčil Kazamor. „To je to nejmenší, co můžeš udělat, když už mi nepříjdeš na svatbu.“

„To už jsme probírali. Nemůžu se uvolnit. Práce v radě nebere konce.“

„Práce ve velké radě nebere konce,“ opravila ho suše Roza. „Vy státní radní si žijete úplně jinak. Samý přepych a víno.“

Malachiáš zaskřípal zuby a jako obvykle jí skočil na špek. „Moc rád bych hodil některé ze svých pracovních povinností na tu zvanírnu. Stav flotily. Obilnou daň. Počet branců. Omilostnění jižňanů bez dokladů. A to jsem ještě ani nezmínil samotné téma války...“

Roza zvedla ruku. „Prosím. Už dost. Jsi vytížený. Chápeme.“

„Nikdo z nás zrovna nezahálí.“ Viktorovy snědé rysy se zamýšleně stáhly. „A Kazamor by měl vyjet, dokud ještě může.“

Kazamor se zamračil. „Jak to myslíš?“

„To už byla dnes ráno třetí rota na pochodu. Brzy se bude volat do zbraně.“ Viktor pokrčil mohutnými rameny. „Ale když budeš na cestách...“

Malachiáš sraštil čelo. „Kdyby se schylovalo k volání do zbraně, věděl bych o tom.“

„Jen pokud by tě zastihl posel,“ upřesnil Viktor. „Touhle dobou by tě hledal u snídaně nebo v posteli. Ne okounějíciho u Královské brány.“

Kazamor se zadíval přes tržiště k prostranství a majestátním věžičkám paláce. „Tak to radši zůstanu tady. Kalenna to pochopí.“

Viktor zavrtěl hlavou. „Republika má tisíce vojáků, které může povolát. Bez Kazamora Kiradina se několik dní obejde. Bude to dřina, ale my už to nějak zvládneme.“

„Má pravdu,“ přidala se Roza. „Starat se pro jednou o vlastní štěstí není žádná ostuda.“

Kazamor rozhodil rukama. „Přece se nebudu hádat, když to říká šampion státní rady, ne?“

„Ty se vždycky hádáš,“ namítl Malachiáš. „Kvůli všemu.“

„To tedy nehádám.“ Kazamor se usklíbl a otočil se k Roze. „Pořád jedeš s námi?“

„Už takhle je dost špatné, že u toho nebude nikdo z tvé rodiny. Přece tě neopustí i tvoji přátelé.“ Povytáhla obočí. „Navíc by ti někdo měl hlídat záda. Láska tě zaslepila. Jižsko je nebezpečné.“

„Pořád se trápíš nešťastnou láskou?“ Kazamor na ni upřel rábdoby nevinný pohled. „Vždyť jsem ti říkal, že mám oči jen pro Kalennu Trelan a ona pro mě.“

Roza protočila oči v sloup. „Sklapni a jeď, než si to rozmyslím.“

Z Kazamorova obličej se vytratil veškerý výraz kromě šibalských jiskřiček v očích. „Jak poroučíte, paní Orovo.“

Pak se letmo uklonil Malachiášovi a zasalutoval Viktorovi zařatou pěstí. „Tak zatím. Nedělejte prosím nic pošetilého, až tady nebudu.“

Trhl otěžemi a vjel do davu. Roza jim úsečně pokynula na rozloučenou a rozjela se za ním. Malachiáš počkal, až projedou nepočetným zástupem mýtných ve varkočích, a pak odvrátil hlavu.

„Je to s ním čím dál horší.“

„To s každým,“ zabručel Viktor. „Buď zemřeme mladí a bláhoví, nebo staří a paličatí. Tak už to na světě chodí.“

Malachiáš zavrtěl hlavou. „A co z toho je můj případ?“

„Važ si své rodiny, Malachiáši. Nikdo není chudší než ten, kdo zjistí, jaké měl jmění, až když o ně přijde.“

Malachiáš se zamračil. Co ví Viktor o jeho manželských hádkách? „Tak jednoduché to zase není.“

„Nic smysluplného není jednoduché.“

Klapot kopyt zbavil Malachiáše nutnosti odpovídat. Dojel k nim mladík se stříbrnou výšivkou kurýra a přitáhl koni otěže. Spěšně se uklonil a natáhl ruku s obálkou zapečetěnou modrým voskem.

„Pane Revequeue.“ Kurýr se napřímil. Když si všiml Viktora, vyřeštil oči. „Pane Akadro. Odpusťte, že ruším, ale nesu obsílku.“

Malachiáš převzal obálku a rozřízl ji. Špičatý podpis potvrdoval, co už se dozvěděl z neporušené pečeti. Loupl pohledem po Viktorovi.

„Zdá se, že máš jako vždy pravdu.“

Viktor se nevesele usmál.

„Jedeš taky?“ zeptal se Malachiáš.

„Asi ano, když už jsem tady. Bude lepší slyšet to z první ruky než od otce.“

Malachiáš si zastrčil obálku do kapsy a usmál se. „Měl by sis vážít své rodiny, Viktore.“

Viktor odpověděl jen nicneříkajícím bazilišským pohledem – svou obvyklou reakcí na jakoukoli porážku.

Poradní síň byla shrnutím všeho, co Viktora štválo na Trezijské republice.

Stěny s dubovým obložením udržovaly v bezpečné vzdálenosti mlhavou vzpomínku na ranní slunce a vitrážová skla ji zabarvovala do zlata a tmavooranžova. Ze zaprášených erbovních štítů shlížely na své nástupce rytiny předchozích radních. Škála jejich výrazů sahala od pochmurné přísnosti až k vyloženému zklamání. Severní stěnu zdobila obří mapa, pozlacená olejomalba ztvárněná nějakým dávno mrtvým malířem. *Odvěké a právoplatné hranice Trezijského království.*

Zmíněné hranice byly ve skutečnosti o poznání méně velkorysé než na mapě. Nynější republika ovládala pouhý zlomek území někdejšího království, sahající zhruba sto dvacet mil jižně a východně od poloostrova, na němž se rozkládalo stejnojmenné město. Dálný jih, za odbojným eskavordským panstvím a řekou Grelyt, už dávno obsadili znesváření trákijští thénové, zatímco okrajové oblasti na východě pohltila nenasytně se šířící Chadárská říše – to však mělo i své kladné stránky, jelikož to Trezii ušetřilo přímého styku s atrejskými Itnadžii, vládnoucími vyprahlým krajům za jihovýchodní hranicí říše.

To, že Trezijská republika vůbec přežila, hodně vypovídalo o nejlepších námořnictvech, jaká se kdy plavila po Západním oceánu. Nájezdníci, neschopní vylodit se na zbylých úsecích trezijského pobřeží, museli podnikat nebezpečné útoky přes hranice opevněné na rozkaz krále.

Králové vydávající příslušné rozkazy už byli dávno mrtví, ale jejich odkaz přetrval. Mnohovrstevný nános tradic, odříznutý od rušného města. Hašteření a handrkování tržišť, dusající nohy vojáků svolávaných z kasáren a kapitul, pokřikování pouličních kazatelů a hádajících se dětí – i vyzvánění kostelních zvonů mělo co dělat, aby dolehlo do strohých hlubin paláce, a riskovalo, že vyruší shromážděné radní.

Křeslo u tohoto stolu se nedalo zaplatit zlatem. Dveře do síně neotevíraly udatné skutky a zárukou nebyla ani krev – byť zde byla stejně důležitá jako v každém počínání. Jen souhlas těch, kdo už byli uvnitř, vpouštěl člověka přes práh a dával mu právo hovořit. Připojit se ke starcům a stařenám rozhodujícím o osudu nesčetných tisíců, aniž mezi nimi skutečně žili, a dle libosti rozsevajícíím blahobyť nebo zkázu poskytnutím či naopak odnětím své podpory.

Síň velké rady o patro níž lemovala bezmála stovka křesel. U pozlaceného stolu státní rady stálo pouhých devět křesel s vysokými opěradly. Jedno zůstávalo neobsazené od chvíle, kdy se pan Loramir rozhodl vyrazit na obhlídku pohraničí. S jeho návratem už nepočítala rada ani jeho rodina. Další dvě křesla byla volná už deset let. Sloužila jako náhrobky rodu Izidorů a Lamakovů. Dokud nebude vypořádána jejich pozůstalost – řešení neprokazující službu žádnému z radních, a tudíž opomíjené –, státní rada bude usnášeníschopná v počtu šesti členů.

Přesněji řečeno pěti a jednoho radního s polovičním hlasem. Viktorovo křeslo jako jediné nebylo výsledkem dědictví ani neochvějného souhlasu. Bylo odměnou za vítězství, které by nejradši vzal zpět.

„Je to horší, než jsme se obávali. Císař Keredik Saran je mrtvý.“

Ve vlčí dychtivosti Chadona Akadry však nebyl znát skoro žádný strach. Smrt chadárského císaře nemohla být nikdy úplně

špatná, ať už se s ní pojily jakékoli komplikace. Pan Akadra starší měl už sice dávno po šedesátce, ale uchoval si svou působivost. Pohodlný život radního se na postavě vytvrzené bojem podepsal jen nepatrně. Vlasy měl pořád stejně černé jako Viktor, až na záblesky šedé na spáncích.

Paní Mareš sepjala mrtvolné prsty ve znamení slunce. „Krka-vec ať rozdrásá jeho bojechtivou duši.“

„Správně. Pro nás všechny by však bylo lepší, kdyby se udržel při životě ještě o notnou chvíli déle.“

Viktorův otec sklopil pohled k poradnímu stolu s klenutými nohama. Zákmit pohrdání se mu podařilo zaplašit takřka okamžitě. Viktor tušil, že si ho nikdo jiný nevšiml, ale čekal ho. Vzájemná averze k Abitě Mareš byla jednou z mála věcí, které je spojovaly. Stařena lpěla na moci stejně urputně jako na životě a s pramalým zjevným přínosem pro druhé. Bělostné vlasy a křehké, nejisté pohyby jí dodávaly vzhled člověka, který už je jednou nohou v mlze. Viktor si na druhou stranu nevybavoval, že by někdy působila mladě a kypěla životem. Snad zbožnost opravdu přináší své ovoce. Pokud se tak dá říkat nekonečnému usychání.

„Smrt pohana přichází vždy v pravý čas,“ opáčila paní Mareš upjatě. „Keredikův odchod je Lumestrhým darem.“

„Ušetřte nás svých kázání, prosím vás. Bohyni můžete pochlebovat ve svém volném čase.“

Paní Kiradin neměla přetvařování v povaze. Ani sebeovládání. K urozeným i prostým lidem promlouvala se stejnou úctou, totiž naprosto žádnou – pokud od nich zrovna něco nepotřebovala, což bylo málokdy.

Se svými ocelově šedými vlasy a ušlechtilým profilem dokonale odpovídala představě trezijské matriarchy a neochvějně lpěla na tradici, přestože otevřené projevy víry se jí nezamlouvaly. Ebigail Kiradin byla sice Kazamorovou matkou, ale jinak neměli mnoho společného. Zatímco on byl srdečný a velkorysý, ona byla bezcitná a vypočítavá. Říkalo se – byť ne v doslechu paní Kiradin –, že její zesnulý manžel odcházel do mlhy radostně, jelikož byla určitě vřelejší než jeho manželské lože.

„Na prosté pravdě nevidím nic pochlebovačného, Ebigail,“ odpověděla paní Mareš.

Úšklebek paní Kiradin působil náhle ještě jízlivěji. „Toho jsme si všichni bolestně vědomi.“

Malachiáš si odkašlal. Nikdy nebyl moc vysoký a v této vlivné společnosti se zdál ještě menší – jako by se pokoušel scvrknout, aby byl nenápadný. „Odpusťte, ale máme jistotu, že Keredik je mrtvý? Naši špehové už se několikrát zmýlili a obyvatelé pohraničí nejsou zrovna spolehlivým zdrojem zpráv.“

„Tentokrát ne,“ odpověděl Viktorův otec. „Tři svědkové viděli, jak jeho mrtvola mizí v mlze. Říkají tomu poslední jízda...“

„Pohanské nesmysly,“ odušila paní Mareš.

Pan Akadra přešel přerušeni bez komentáře. „A každý pichlavec s nárokem na říšský trůn se teď bude snažit předvést v bitvě.“

Viktorovi znechuceně zacukal ret. *Pichlavec*. Stará urážka, vzešlá z báje, podle níž se Chadárané vyplazili ze žírné, Tmou prosáklé půdy Klatoboru. Nevdechly jim život nebeské sestry Lumestra a Ašana, ale pokřivený, z kořenů spletený Ješek. Velká část starší generace, prorokující den, kdy trezijská republika bude násilně přičleněna k chadárské říši, si vypomáhala zvláštními předsudky. Viktor byl sice vlastenec, ale považoval se za pragmatika chápacího, že minulost spojující obě království je přinejlepším složitá.

„Tak ať se pobijí navzájem,“ pronesla pohrdavě paní Mareš.

„Pochybuji, že to pro nás udělají,“ poznamenal Viktorův otec. „Jsme mnohem lákavější terč. Padesát let jsme bránili Keredikovi překročit hranice. Jak lépe prokázat oprávněnost nároku na jeho trůn než uskutečněním toho, co on nedokázal?“

„To není domněnka, že ne?“

V Malachiášových slovech se odrážel Viktorův náhled na situaci. Jeho otec byl pragmatik. Dohady odsuzoval jako lajdáctví a náhodu jako společníci vhodnou jen pro karbaníka nebo hlupáka. Předkládat domnělou budoucnost pro něj bylo stejně netypické jako pronést jediné slovíčko uznání.

„Kéž by byla.“ Pan Tarev se roztržitě zatahal za vous. Viktor zauvažoval, jestli mu už jeho drahá dceruška pověděla o své nedávné potupě. „Jejich vojska táhnou k pohraničí.“

„Tak brzy?“ zapochyboval Malachiáš.

„Keredik si dal s umíráním načas,“ vysvětlovala paní Kiradin. „Škoda že to náš šampion neskoncoval před šesti měsíci u Ravonnu. Rány ani ambice by se pak nestihly zanítit. Kdyby zemřel rychle, jeho syn by byl císařem a tím by to skončilo. Takhle jen Keredik svým otálením poskytl uchazečům šanci shromáždit vojsko a vznést nárok na trůn.“

„Nic by se nezměnilo,“ opáčil Malachiáš. „Čelili bychom zkrátka téže situaci jako teď, jen o něco dříve.“

Paní Kiradin přezíravě frkla. „To už se nikdy nedozvíme, že?“

Viktor se zdržel komentáře. Při pokusu dostat ho tak blízko ke Keredikově tělesné strážci, aby ho mohl skolit, zahynulo skoro tři sta vojáků. Přejít jejich obětí mávnutím ruky...

Vzplanul v něm hněv, třebaže v místnosti se ochladilo. Stín v jeho duši se rozvinul a hledal únik. Malachiáš se na něj znepokojeně zadíval. Viktor se s námahou ovládl a rozvážně na něj kývl. Paní Kiradin se s potutelným úsměvem odvrátila.

„Je to hodně špatné?“ zeptal se Malachiáš v zoufalé snaze změnit téma.

„Pochodují s několikatisícovým vojskem.“ Pan Tarev vstal a píchl prstem do mapy. „Na východním břehu Ravonnu se to hemží Maggadovými kopími. Očekáváme, že zasadí úder u Krasty.“ „Maggad? Keredikův maršál?“

Pan Tarev přikývl. „V jeho předvoji jsou korouhve ze všech koutů říše. Řekl bych, že to plánoval už dlouho. Vítězství nad námi by rozhodně zlepšilo jeho šance na získání císařské koruny.“

Malachiáš se zamračil. „Proč se o tom dozvídám až teď?“

„Zprávy dorazily v noci, a to jste... nebyl k zastížení,“ odpověděla paní Kiradin. „Nebo jste snad neflámoval s mým synem? Strážlivá doba vyžaduje strážlivý úsudek.“

Viktor si odkašlal. „Byl jsem v paláci skoro až do půlnoci a pročítal návrhy nových opevnění. Nic jsem o tom neslyšel.“

„A přijde vám správné, že byste o tom měl vědět dříve než my?“ zeptala se paní Marest. „Oceňujeme váš přínos, ale nejste plnoprávným členem této rady.“

Jak by na to mohl zapomenout? Na každé schůzi si našli způsob, jak mu to vmést do tváře. „Rád bych věřil, že obrana republiky má přednost před protokolem.“

„Obranu republiky dokážeme docela dobře vést i bez tebe, Viktore,“ vmísil se do hovoru jeho otec. „Aspoň několik hodin určitě. Osmý a dvacátý pluk už pochodují na východ. Do setmění budou v Marce a popozítří ve Východsku. Dvanáctý pluk vytáhne před slunce západem. Plnou podporu přislíbily i essamerská, prydonská a sartorovská kapitula. Proktoři zburcovali celé čtyři oddíly kraikonů. Tři dny, ne déle, a u brodů přes Ravonn vyroste kromě kamenného valu i štítová hradba.“

Tři pluky pochodující na východ ke čtvrtému, nasazenému jako stálá ostraha větrem bičovaných travnatých plání mezi jižním okrajem Klatoboru a severním předhůřím Šedého Hřbetu. Sporného pohraničí mezi Východskem a Chadárskou říší. Mělo by to stačit, pokud Maggad nezahájí útok dříve, než bude vše na svém místě.

„Teď, když to vím, mám několik návrhů,“ opáčil Viktor.

Jeho otec přikývl. „Tím jsem si jistý. Sem s nimi.“

„Posilte posádky na severním pobřeží. Vyšlete tam i lodě ze západní flotily, pokud můžeme nějaké postrádat. Maggad není hlupák. Ubránit řeku nám k ničemu nebude, pokud se vylodí na pobřeží. Obloukem se vyhne Východsku a Chadárané proniknou na západ až do Trezijské Koruny – a ve vodách Ravonnu přitom nesmoch prsty jediný Nehynoucí.“

Paní Kiradin si odfrkla. „A kde vezmeme vojáky?“

„Na cvičištích.“

„Ti nejsou připravení. Vždyť jsem ještě minulý cadas viděla jedno z jejich cvičení. Honili se za praporky jako smečka vlků snažících se uštvat ovci. Nemají v sobě ani špetku kázně.“

Znovu to pohrdání. Viktor si říkal, že už by vůči němu měl být imunní. Pro paní Kiradin byli vojáci totéž co služebnictvo a zभावovala se jich se stejnou lehkostí.

„Tak se budou učit rychle,“ odpověděl. „A pokud se Chadárané vylodí na severu, budeme potřebovat spíš oči než meče. Musíme sledovat mnoho mil pobřeží. Byl bych radši, kdyby takový útok připadl nezkušeným vojákům než ukvapeným farmářům.“

„Souhlasím s Viktorem,“ ozval se Malachiáš.

„No samozřejmě.“ Paní Kiradin se předklonila a propletla si prsty. „Já také. Nějaké námítky?“

Nečekané. Zejména po jejích předchozích urážkách. Ale Viktor byl ochotný brát zavděk každým vítězstvím, které se namane. A řádění Chadáranů na trezijském venkově bylo paní Kiradin stejně málo platné jako komukoli jinému. Kiradinovské jmění stálo z velké části na východských nájmech a mrtví pachtýři už nezaplátí.

Pan Tarev zavrtěl hlavou. Paní Marest po chvíli udělala totéž.

Ostré *prásk* kladívka celou záležitost uzavřelo.

Viktorův otec odložil kladívko. „Pak je tedy rozhodnuto. Předpokládám, že se pustíš do příprav, Viktore?“

Viktor přikývl. „S příslušným pověřením.“

„Budeš je mít. Jen se modlím, ať se tvé obavy ukážou jako nepodstatné.“

„Stejně jako my všichni,“ dodala paní Marest.

Pan Tarev pokrčil rameny. „Aspoň že Maggad nemá plnou podporu Zlatého dvora. Většina ostatních knížat počká, co se bude dít dál, než rozhodnou, zda vyslat do pole svá kopí.“

„To se změní, pokud Maggad začne vítězit.“

„Pokud jeden z nich začne vítězit,“ upřesnil Tarev.

„Jeden z nich?“ Malachiáš se narovnal a staříčké dřevě křesla útrpně zavržalo. „Jak to myslíte?“

„Maggad není jediný, kdo má za sebou armádu...“

„Na zasedáních této rady nemají dohady co dělat,“ vyštěkla paní Kiradin.

Pan Tarev popuzeně ohrnul ret. „Při vší účtě, Ebigail, tohle není žádný dohad.“

„Za vlasy přitažený výmysl. Nějaký poutník zahlédne korouhev se sovou a najednou začnou všichni šířit báchoroky. To jde vojákům koneckonců nejlépe. Hned po umírání.“

Viktor přesunul svou pozornost na otce. Akadra starší byl během této výměny názorů nezvykle zamlklý. Během celé schůzky. Ať paní Kiradin toužila zamlčet jakákoli fakta, on už je znal. „Rád bych slyšel, o jaký dohad jde.“

Jeho otec vzdychl. „Mluví se o náznacích – a zdůrazňuji slovo *náznaky* –, že Kai Saran hodlá přejít hory u Trelszonu.“

„Má spadeno na Jižsko?“

„Nemáme pro to žádné důkazy.“

„To nemáme nikdy,“ odsekl Viktor. „Ne dokud se nezačne umírat. A pak už je pozdě.“

Paní Kiradin nad tím mávla rukou. „Je to snaha odvést pozornost.“

„Opravdu?“ zapochyboval Malachiáš. „Saranovci sedí na říšském trůnu už celá pokolení. Myslíme si snad, že princ Kai bude nečinně přihlížet a nechá si ukrást otcovu korunu?“

„Kdo ví, jak uvažuje pichlavec?“ opáčila paní Marest. „Třeba už ví jako my, že Maggad je odsouzený k potupné porážce, a hodlá se od ní distancovat.“

„K tomu by byl mnohem vhodnější Tregard, kde by si mohl upevnit postavení u Zlatého dvora.“

„Už dost.“ Viktorův otec položil Malachiášovi ruku na rameno. „Nesmíme ztrácet drahocenný čas dohadováním o Kaiových motivech.“

„Souhlasím,“ zahučel Viktor. „Radši bych ho trávil diskutováním o tom, jak uhájíme Jižsko před invazí – ať už skutečnou, nebo smyšlenou.“

Rty paní Kiradin se stáhly do bezkrvé linky. Pan Tarev odvrátil hlavu a jeho pozornost náhle neodvratně patřila mapě. Viktorův otec si prohlížel své ruce. Jen paní Marest se střetla s Viktorovým pohledem. Vrásčité rysy měla zkřivené do odevzdané grimasy.

„Nechtějí vám říct, Viktore, že nehodlají dělat nic.“

„Nic?“ procedil Viktor.

Malachiáš se po něm znovu varovně podíval. Tentokrát už Viktor výstrahu ignoroval.

„Tak takhle to je? Máme dost vojáků na jejich věznění, ale když je ohrožuje skutečný nepřítel, nedá se s tím nic dělat?“

Jeho otec zvedl hlavu od stolu. Promluvil rozhodným vyrovnaným hlasem, Viktorovi až moc dobře známým. Otec a syn si byli v lecčems podobní. Ani jeden z nich se neuměl ovládat. Ani

jeden z nich nesnášel námitky v soukromí, natož ve společnosti svých vrstevníků.

„Nelíbí se mi tvůj tón, Viktoro.“

„A mně se nelíbí tvůj přístup.“

Místnost potemněla, jako by nějaký náhodný mrak zastínil světlo. Spodní okenní tabulky potáhla námraza. Viktor si opožděně uvědomil, že jeho stín se vyplazil ven, osvobozený silicím roztrpčením. Vstal a opřel se klouby prstů o stůl. Stín se rozptýlil, jakmile se na něj zaměřil, a neochotně se stáhl zpět do hlubin. Místností se opět rozlilo kalné světlo, aniž to někdo komentoval – pokud si toho tedy vůbec někdo všiml.

„Katja Trelan stanula v čele jižského povstání před patnácti lety. Před patnácti lety. Na cvičištích jsou chlapani, kteří se ještě ani nenarodili, když jsme zvítězili v bitvě u ZANJI. A vy jim to pořád zazlíváte? Jsou to naši lidé. Zaslouží si naši ochranu.“

„Nic si nezaslouží,“ prohlásila paní Kiradin. „Od ZANJI už možná uplynulo patnáct let, ale sám víte, jak nákladné je udržování pořádku. Považujete jižňany za naše lidi. Oni se za ně nepovažují.“

„Jsou to tedy naši lidé, když chceme vykořisťovat jejich území a zabavovat jim obilí? A když jsou v ohrožení, tak ne?“

Úsečně přikývla. „Ano. Výstižné shrnutí.“

„Váš syn by to viděl jinak.“ Ujíždí snad Kazamor vstříc nebezpečí? Na Viktorův popud?

Paní Kiradin sebou trhla, jako by ji uhodil do tváře. „Jak se opovažujete!“

Malachiáš si zakryl oči a svěsil ramena. Jako by si myslel, že se může vyvázat z právě probíhající hádky, když ji nebude sledovat.

„Viktore.“ Ze slov pana Tareva čišela rozumnost. „Jižňané nejsou vaše starost.“

„Stali se jí, když jste mi přenechali křeslo Katji Trelan v této radě.“

Jeho otec sevřel ruku v pěst. „Aby sis osvojil zásady dobrého vládnutí. Ne proto, aby sis rozkazoval jako zpovýkané děčko.“

„Někdo by se měl zastat jižňanů,“ odpověděl Viktor kategoricky. „Pokud se nikdo jiný nedokáže povznést nad minulost a udělat to pro ně, udělám to já.“

„Tvůj syn má tak ušlechtilou duši, Chadone,“ ušklíbala se paní Kiradin. „Tolik soucitu s lidmi, které ponižil, a zemí, do níž od té doby nevstoupil. Kdybyste měl pro jižňany aspoň špetku pochopení, Viktúrku, nemarnil byste čas urážením těch, od nichž čekáte, že s vámi budou jednat jako se sobě rovným, a místo toho byste je učil chovat se jako správní Trezijci.“

Viktor už cítil zápach pálících se mostů. Radní mezi sebou neměli ve zvyku hovořit tak, jak s nimi teď mluvil on. Ale už bylo pozdě. I kdyby ho to svádělo k omluvě, nikdo by ji nepřijal.

„Pak tam tedy se svolením rady vyrazím teď hned,“ uryl. „A vezmu si s sebou druhý pluk. Pokud Saran zahájí invazi, budeme odrážet jeho útoky, dokud nedorazí posily. Pokud ne, rád budu ve volném čase učit jižňany, co si budete přát.“

„Druhý pluk má své povinnosti,“ namítl jeho otec. „Stejně jako ostatní útvary.“

„Tak si vezmu rekruty ze cvičišť.“

Paní Kiradin mu pohrozila prstem. „Ale vždyť jsme právě od-souhlasili, že je pošleme na sever v rámci vaší strategie. Předpokládám, že by jich mohla hrstka zbýt, ale ne dost na nějaký zásadnější zvrat.“

„A když Chadárané obsadí Jižsko?“

„V tomto nepravděpodobném případě se jistě můžeme spolehnout, že budete srdnatě bránit Tevar a vymůžete na nich náhradu za způsobené škody.“ Naklonila hlavu. Úlisný úsměv nabral na oslnivost. „Zabíjení vám koneckonců jde tak skvěle, že?“

Viktor se s ní střetl pohledem. Ano, zabíjení mu šlo skvěle. Dokonce ještě lépe, než věděla, protože své ostatní vlohy pečlivě zatajoval. Ale na tomto bojišti, kde se bojuje slovy a půda je prosáklá starými předsudky, je neozbrojený. Co hůř, je sám. Malachiáš se ho nezastane – ne teď, když ztratil rozvahu i důstojnost. V tom měl jeho otec pravdu, když už v ničem jiném. O správě Trezie se toho ještě má hodně co učit. Například jak zachovávat klid na zasedáních rady.

Zhluboka se nadechl. Vyčpělý vzduch trochu zmírnil jeho vztek. „A když si vyžádám hlasování?“

Paní Kiradin pokrčila rameny. „Proč se s tím obtěžovat? Bez-
tak víte, jak by dopadlo.“

Opravdu, proč se s tím obtěžovat? Paní Marest by se mohla
přiklonit na jeho stranu. Lumestrovské zásady, jimiž se tak dů-
sledně řídila, byly založené na odpuštění a ochraně slabých.
A Malachiáš by ho samozřejmě podpořil. Dva hlasy ale nestačí,
ne když se v případě nerozhodného výsledku nebude přihlížet
k jeho půlhlasu.

„Pak tedy navrhuji odročit další jednání, pokud už nejsou žád-
né další body na programu.“

S těmi slovy se Viktorův otec zvedl ze židle. Viktorovi neunik-
lo, že před ním stále uhýbal pohledem. Ztrapnil se. Opět. Bylo mu
pramalou útěchou, že totéž podle jeho názoru udělal i jeho otec.

6

„Taková nehoráznost!“ povykoval Makrov. „Chci, aby byli pachatelé zatčeni!“

Džosiri stál zády k přecházejícímu archimandritovi a nespouštěl pohled z výhledu za oknem. Na nedalekém Šibeničním vršku zápasil hlouček vojáků s jakýmsi tělem. Zabláčené šarlatové roucho – přesná kopie toho, které měl nyní na sobě Makrov – se v ranním slunci krvavě lesklo. I zdálky byla vidět sláma vyčuhující z rukávů a límce.

Reveka zřejmě nedodržela pokyny.

Anastázie postavila prázdnou vinnou sklenku vedle neméně prázdné lahve. „Chtěl jste říct, že rada chce, aby byli pachatelé zatčeni, Excellence?“

Džosiri sebou při těch opovážlivých slovech trhl. Tím se situace určitě nezjednoduší.

Makrov se zastavil. V hlase mu praskal led. „Nejsem jen zástupcem rady – jsem také Lumestřiným poslem. Útok na mou osobu...“

„Třeba útočníky zajímalo víc to druhé než to první,“ pokračovala Anastázie. „Všichni jsme slyšeli historiky o tom, jak vám Lumestřino světlo sálá i z...“

Džosiri došel k závěru, že co je moc, to je moc. Otočil se zády k oknu. „Prosím. Tohle nikomu nepomůže.“

Stejně tak dobře mohl mlčet. Makrov upíral mrazivý pohled na Anastázii a ona mu ho oplácela. Černé šaty s límečkem a manžetami pošitými bílou krajkou dokonale ladily s jejím vzpřímeným posedem a nohou přehozenou přes nohu. Učiněný obrázek spořádané mladé ženy naslouchající starším a moudřejším. Jen nepatrně zvednutý koutek úst budil dojem kočky čekající na vhodnou příležitost.

„Nějak moc se tím bavíš, démonko,“ pronesl Makrov. „Tak moc, že se musím tázat, zda ses na tom nepodílela.“

„Ach ano.“ Anastázie si s povzdechem přehodila nohy přes opěradlo křesla a zdání spořádanosti vzalo rázem za své. „Odpoutala

jsem se od těchto kamenů, vesele proskotačila vaší zakletou zdí, unikla malé armádě u brány a pak zase přiklusala zpátky. A nikdo mě přitom neviděl.“

„Můj pane archimandrito,“ vmísil se do hovoru Džosiri. „Je mi líto, že jste hanebně trpěl, a jsem jen rád, že vás útočníci nezranili. Stěží se však můžu vydat ven a prošetřit to, i kdybych pro něco takového měl vlohy. A nepochybují, že místodržící Janda má celou záležitost pevně v rukou.“

Janda nebudila dojem, že má celou záležitost pevně v rukou. Stála pod portrétem Katji Trelan, tak daleko od Makrova, jak jen mohla, aniž to působilo nezdvořile.

„Vyšetřování už bylo zahájeno,“ odpověděla. „Nebyli to však žádni nespokojení vesničané, můj pane, ale lidé, kteří se sami odsoudili k vyhnanství. A nemusím vám připomínat, že v lesích není o úkryty nouze. Nemám tolik vojáků, abych je všechny stihla prohledat. Kdyby ovšem rada posílila posádku...“

„Rada má důležitější starosti než rozhojňovat vaše nezdary, místodržící,“ odsekl Makrov. „Vlkohlavové mají přátele a příbuzné. Jsou odkázáni na druhé v otázce potravin, zbraní i útěchy. Vyberte si nějakou ves. Pro výstrahu ostatním. Však on už někdo bude mluvit. A co se týče vás, vaše milosti, očekávám, že toto napadení co nejdůrazněji odsoudíte ve svém poledním projevu.“

Džosiri udržel kamenný výraz. Aspoň že Makrov ztratil zájem o Anastázii. Vždycky tu byla možnost, byť mizivá, že se v nějakou nešťastnou chvíli podřekne. Nebyla to otázka věrnosti, ale pýchy. Jako skoro všechno.

„Jste si jistý, že je to moudré?“ zeptal se.

„Byla to provokace. Úmyslná potupa. Očekávám, že se k ní jako k takové vyjádříte.“

Tady už byl Džosiri na jistější půdě a v bitvě, na kterou byl připravený. „Přesně tak. A úplně nejlepší bude nesednout na lep. Nevidím důvod, proč vláčet vaši důstojnost blátem.“

Makrovovo obočí se podezřívavě zavlnilo. „Mou důstojnost? Nerozumím vám.“

„V tuto chvíli o tom ví jen hrstka lidí. Hlídka, která vás našla. Samotní psanci. Proč to měnit? Proč se vystavovat posměchu?“

„Tady nejde o moji pýchu.“

V Anastáziiných černých očích zajiskřilo. Džosiri po ní loupil varovným pohledem. Naštěstí se zdržela komentáře.

„Jistěže ne. Jde o pýchu těch, koho zastupujete – státní rady a samotné Lumestry. Ale je to vaše rozhodnutí. Zařídím se podle toho, co budete považovat za správné.“

Makrov si založil ruce na hrudi. „A ta figurína na Šibeničním vršku?“

„Dětinské gesto. Nevšímejte si ho.“

Po Makrovově čele přeletěl vzácný stín nejistoty. Džosiri zatajil dech. To je ono. Okamžik, který označí jednoho z nich za hlupáka. Makrovovu ponížení nelze zabránit, teď už ne. Do setmění se roznese široko daleko.

Ale na pravdě moc nezáleží, když dojde na pýchu. Džosiri vzhlédl k matčině portrétu. Jestli ho její smrt něco naučila, tak tohle. A Makrov měl tolik pýchy, že by mohla živit sebeklam tučtu mužů. Už mu chyběla jen víra. Džosiri si vroucně přál, aby tomu uvěřil. Jinak to bude mít důsledky pro jeho pýchu.

„Na tom... na tom, co říkáte, by mohlo něco být,“ připustil nakonec Makrov. „Snad bude lepší, když se váš proslav bude držet obecnějších témat.“

Džosiri odpověděl letmou úklonou, spíš aby zakryl ulehčený úsměv než jako projev úcty. „Samozřejmě, můj pane archimandrito.“

Makrovovi se chvěl ret. Sálala z něj nespokojenost, ale drželo ho v šachu jeho vlastní rozhodnutí. „Místodržící? Za daných okolností bude asi lepší nezavdávat příčinu k dalším fámám. Postupujte uvážlivě. Při pátrání po vinících nesmíme riskovat pro následování nevinných.“

Janda nepatrně svésila ramena. „Jak si přejete.“

Makrovovi zacukal sval ve tváři. „Ne já. Státní rada. A teď, jestli mě omluvíte, vaše milosti, musím vést město při modlitbách. Určitě se však vrátím v poledne vyslechnout si váš projev.“

„Budu se těšit,“ zalhal Džosiri.

Makrov odešel s Jandou po boku. V půli cesty k velkým dubovým dveřím se otočil s rukama sepjatýma za zády. „Ještě něco,

vaše milosti. Nezapomněl jste na můj pokyn ohledně portrétu vaší matky? Do setmění tady chci mít jeho popel.“

Džosiri přemohl záchvěv vzteku. Některé rány je třeba snést, ať se mu to líbí, nebo ne. „Zařídím to.“

Makrov zamručel a pak už byl i s Jandou ten tam. Sluhové zavřeli dveře a zvuk odcházejících kroků utichl. Od stěn se odrazil Anastáziin pomalý, rozvázný aplaus.

„Moc hezky jsi to s ním zaonačil.“

Džosiri rozhořčeně zatínil ruce v pěst a zase je povoloval. Copak neviděla, jak málo chybělo k neúspěchu? „Nevysmívej se mi. Nemám na to náladu.“

„Ano, vaše milosti.“ Spustila nohy na zem. Ladně se k němu přitočila, až šaty zašustily na leštěných dlaždicích. „Jak je libo, vaše milosti.“

Narasila si sukni a udělala pukrle. To vše stále s tímtéž rozpuštěným náznakem v koutku úsměvu. Rozpuštěným a nakažlivým. Dokonce tolik, že Džosiri se přistihl, jak mu rty poškubávají jeho odrazem.

S námahou potlačil úsměv. „Popichováním Makrova jsi tomu moc nepomohla.“

Anastázie se mu pověsila kolem krku. „Ale ano. Je samá nadutost a touží po soucitu stejně jako po spravedlnosti. Popostrčila jsem ho a on vplul rovnou do tvého přístavu. Můžeš mi poděkovat později, až budeš v rozumnějším rozpoložení.“

Džosiri zavřel oči a pohroužil se do útěšnosti Anastáziina objetí – do její syté, delikátní vůně. Měla odpověď na všechno.

„Ohrozilas lidské životy.“

„Ty taky, když jsi požádal Revenu o tu laskavost.“

Zamračil se. „To je něco jiného.“

Uchichtla se a jasné tóny jejího smíchu na něm zabubnovaly jako déšť. Hřejivé rty se přitiskly k jeho a zase se odtáhly. „Ale ne. Kdo neriskuje, ten nezvítězí. Srazit archimandritovi hřebínek je vítězství, jaké stojí za to si vychutnat. Nevydrží nám věčně. Svěří se do péče svého sboru a usebranky mu vyhojí rány... tak či onak.“

Džosiri vzdychl. Některých předsudků se Anastázie nehodlala vzdát. Zejména představy, že svaté kláštery nejsou tak cudné

a počestné, jak vyžaduje písmo. Třeba měla pravdu. Za zavřenými dveřmi se dějí všelijaké výstřednosti, jak sám moc dobře věděl.

„Je načase, abys začal dělat víc,“ dodala Anastázie.

Džosiri otevřel oči a zapátral v její tváři po výsměchu. Žádný nenašel. Anastázie se tvářila tak upřímně, jak jen uměla.

„To předtím jsem myslela vážně. Opravdu jsi to s ním zaonačil moc hezky, ale je to jen malé gesto. Potřebuješ něco většího. Oheň planoucí tak jasně, že nikomu neunikne jeho význam.“

Džosiri se ohlédl ke dveřím, i když věděl, že jsou zavřené. „Včera jsem ti říkal, že na to nejsme připraveni.“

„To jsi sice říkal, ale já znám tvé nitro.“ Dlouhý, bledý ukazováček se mu otřel o hrud a zatukal mu na hrudní kost. „Pochybuješ hlavně o své připravenosti. A už nemáš moc času.“

Povzdechl si. „Myslíš Chadářany?“

„Chadářany. Makrovův druhý odsun. Zvýšené dodávky plodin. Invaze, útlak nebo hladovění, co na tom záleží? Tvůj lid bude stále trpět. Stále bude umírat.“

„Tak jednoduché to není.“

„Ach, ty můj nešťastný, pomýlený drahoušku, je to přesně tak jednoduché. Dějiny se odvíjejí od jednoduchosti. To jen ti, kdo přežijí, v ní hledají hlubší smysl.“

Něco na tom bylo. Džosirimu se to nelíbilo, ale něco na tom bylo. „Co bych podle tebe měl dělat?“

„Symboly jsou důležité.“ Anastázie se odtáhla a vzhlédla ke Katjině portrétu. „Dej svým lidem důvod k nenávisti.“

V Dívčí kotlině byla tma a zima, přestože nahoře sálalo slunce. Přispívala k tomu hustá klenba trnitých větví, ale bylo v tom ještě něco jiného – něco, co nahánělo Revece Halvor husí kůži.

Samozřejmě kolovaly zvěsti. O podobných místech vřdycky kolovaly zvěsti. Že v kruhu bezhlavých soch nestojí žádné sochy. Že jsou to vlastně tančící ženy z masa a kostí, zkamenělé vinou

nějaké dávné zášti s napřaženými rukama strnulými v nespoutaném veselí a sukňemi zvrženými větrem, který už dávno ustal. Taková venkovská povídačka se dala snadno odbýt jako pověra... nebýt skutečnosti, že símarkové ani kraikoni nedokázali překročit hranice doliny.

Ať už byla Dívčí kotlina prokletá nebo požehnaná, pro vlko hlavy byla k nezaplacení. Reveka se pozastavovala nad cenou vybíranou ve zlých snech plných černých růží a skřípavého, chraptivého šepotu. Nedokázala mezi těmi černými stromy vydržet na hlídce. Nechápala, jak to ostatní mohou snést.

Vyhнула se středu kruhu – s povalenou sochou muže v jakémsi rouchu – a sešla po deštěm ohlazených schodech do jeskyně. Dva muži tam u nahrubo tesaného dřevěného stolu studovali mapu. Vchody do spleti tunelů a slují pod nimi byly zakryté zvířecími kůžemi.

Úhledně zastřížené vlasy a ostře řezané rysy Drakose Krovana by se hodily spíš ke dvořanovi než k vyhnanci. Při oficiálních přehlídkách v Trezii by vzbudil senzaci. Švihácký mladý důstojník na cestě za vítězstvím – a tím také byl, než se přihlásil ke svému původu a přidal se k jižňanům, bývalým sousedům svých prarodičů. Toho druhého Reveka nepoznávala. Nový rekrut? Krovan měl talent na burcování nespokojenců.

Krovan zvedl hlavu a upřel na ni ostražitý pohled očí v barvě mořské šedi. „Kapitánko, nečekal jsem vás tady tak brzy.“

„Mohla bych říct to samý. Myslela jsem, že jste odjel na jih s jezdcema za zády.“

„Rozmyslel jsem si to, když si to rozmysleli severňané.“ Krovan si přejel rukou po dvoudenním strništi. „Zanechali pronásledování v půli cesty k hranicím. Oba víme proč.“

Reveka sklopila oči k mapě. Načmárané poznámky zachycovaly odhadovaný početní stav posádek v údolí Grelytu. „Kvůli Chadáranům?“

Krovan loupil pohledem po svém společníkovi a píchl prstem do mapy. „Aspoň podle toho, co jsem se doslechl. Rada už stahuje vojáky z trelszonských pohraničních pevností. Nájezdy v pohraničí jsou jedna věc, ale proti armádě neobstojí.“